

Bütün ülkelerin
proleterleri birleşin!
Karkerên hemû welatan yekbin!

İŞÇİNİN SESİ

5(1). Kongre'nin yolundan
komünist partiyle silahlan!
Yıl:12, Sayı:285, 24 Haziran 1985

“Türkiye’de faşizm var” diyenler, parlamenter faşizm vb. değerlendirmelerine artık bir yenisini katmak zorundadırlar: Mitingli faşizm! Koro halinde “faşizm vardır” diye bağırın sollarımızla artık hayatın kendisi, hem de fena şekilde alay etmektedir.

Açık yığınsal çıkışların ilk sayfası açıldı

9 Haziran günü İstanbul Saraçhane meydanında SODEP'in düzenlediği “Demokrasi, pahalık, işsizlik” mitingi yapıldı. Mitingi düzenleyen SODEP'ti ama miting bir “SODEP mitingi” olmaktan çıktı, açık-yığınsal bir eylem oldu.

Katılım hakkında, faşistlerin gazetesi *Yeni Düşünce* 20 bin, diğer gazeteler 40 binle 60 bin arasında rakamlar verdiler. Açık olan bir şey mitinge on binlerce kişi katıldı ve gene önemli sayıda bir kalabalık miting alanına giremediği için çevredeki parkta toplandı.

Polis mitinge katılımı engellemek için elinden geleni yaptı. Miting öncesinde toplanma yerleri saptanmış, bu noktalardan Saraçhane'ye yürünmesi kararlaştırılmıştı. Polis, toplu halde yürüyenlerin dağılmasını, miting alanına tek tek gidilmesini istedi ama sokaklar o kadar kalabalıktı ki bu isteğine

nail olamadı. Polisler yer yer tartışmalar, itişme-kakışmalar meydana geldi. Mitingden bir gün önce de, ANAP'lı belediye başkanının emriyle yürüyüş afişleri yırtıldı, pankartlar indirildi. Ayrıca miting alanına girenlerin üstü arandı.

Koca Saraçhane alanı mitinge katılanlara dar geldi. O kadar büyük bir sıkışıklık vardı ki, sıcağın da etkisiyle sık sık düşüp bayılanlar oldu.

Miting öncesinde, kullanılacak 64 belgi tesbit edilmiş ve bu belgiler sıkıyönetime onaylatılmıştı. Ancak miting sırasında, kalabalığın onaylanmış belgiler dışında belgiler haykırması bir türlü engellenemedi. Koca koca fotoğraf makinelere polislerin cirit atmasına, Evren'in deyimleriyle “12 Eylül öncesi slogan” atalarının bazılarının polisin gözetimine almasına rağmen bu belgiler miting boyunca sürdü. SODEP'liler kürsüden, sık, sık, kalabalığa onay-

lanmış belgileri bağırma için uyarı yapmak zorunda kaldılar.

Mitingde çok sayıda kadın vardı ve çoğu elinde tencere-kepçeyle alana gelmişti. Miting boyunca kapakları, kepeçeleri tencereye vurarak, “Bizim elde boş file, sizin elde bonfile” belgisini attılar. Mitingde ayrıca uçan balonlara bağlanmış boş fileler uçuruldu.

Mitingde bir başka uçurulmaya çalışılan ancak uçurulamayan şey, sosyal-demokrasi ve oportünizmin elinde, “sınıflararası barış”ın simgesi haline gelen beyaz güvercinlerdi. Güvercinler, aşırı sıcak nedeniyle ancak iki metre havalanabiliyor sonra pıtır pıtır yere düştüler. Böylece, Türkiye gibi derin sorunları olan, olanakları kısıtlı ülkelerde, burjuva solun pembe rüyası sınıf barışının olanaksız olduğunu simgelemiş oldular.

Mitingde, devrimci tutuklu-

ların yakınları da büyük bir kalabalık oluşturdular.

Miting, *Cumhuriyet* gazetesinin yorumuna göre, “az da olsa eski siyasal parti mitinglerini hatırlatan bir miting” di. Gerçekten de, henüz “hatırlatma” düzeyinde de olsa, yer yer eski günlerin havası esti. Polisler sürtüşmeler, hatta polise taş atmalar bile görüldü. Gazetelere göre 34 kişi gözaltına alındı.

Ayrıca, gene devrimci durum günlerini hatırlatır biçimde, Aşık İhsani ve Mahzuni halkın savaşımını dile getiren türküler söylendiler.

Mitingden sonra SODEP yöneticileri, gazetecilerin sorusu üzerine bundan sonraki mitinglerin İzmir’de ve sonbaharda yapılacağını, söylediler. “Neden bu kadar geç” sorusuna verdikleri yanıt ise şu oldu: “İzmir turizm ağırlıklı bir bölgedir de ondan!” Bu da çok güzel gösteriyor ki, SODEP savaşmak değil,

buhar boşaltmak amacıyla yola çıkmıştır.

SODEP yönetiminin niyeti, kimliği bir yana, 12 Eylül sonrasında ilk gerçek mitingi ara dönemin bir küçük dönemeç daha dönmesine yol açmıştır. 1960 sonrasında ilk gerçek miting Saraçhane mitingi de belki Demirsoyların düzenlediği bir mitingdi ama sınıf savaşımının yükselmesinde çok önemli bir dönüm noktası olmuştu. Bu tarihsel mitingle aynı alanda yapılan SODEP mitinginin de böyle bir dönüm noktası olması çok muhtemeldir.

“Türkiye’de faşizm var” diyenler, parlamenter faşizm vb. değerlendirmelerine artık bir yenisini katmak zorundadırlar: Mitingli faşizm! Koro halinde “faşizm vardır” diye bağırın sollarımızla artık hayatın kendisi, hem de fena şekilde alay etmektedir.

Aliye P. Atılgan

Polis gibi yıpranmış bir gücü, yeni yetkilerle donatıp halkın üstüne salmak, ateşin üstüne barutla yürümek demektir.

Burjuvazi gerçekten zor durumdadır

Polise çok geniş yetkiler veren, Polis Görev ve Yetkileri Yasası, Meclis'te 5 gün, 12 Eylül öncesine benzeyen bir üslup içinde görüşüldükten sonra ve ancak 179 oyla kabul edildi. Yasa, *Resmî Gazete*'de yayınlandıktan andan başlayarak yürürlüğe girecek.

Yasa, yargının birçok yetkisini yürütmeye devreden, çeşitli değer yargılarıyla lastik gibi uzatılabilecek, kötüye kullanmaya açık hükümler taşıyan hukuk devleti anlayışına ters, azılı gerici bir yasadır. Örneğin polis, yörenin en büyük mülki amirinin emriyle “devlet düzenine ve genel ahlaka aykırı” olduğunu düşündüğü bir oyunun oynandığı bir tiyatroyu 6 ay süreyle kapatabilecektir. Genç polis, “genel terbiye ve ahlak kurallarına” aykırı davranışını düşündüğü kişileri “hiçbir şikâyet” olmasa bile engelleyecek ve suçluları adliyeye sevkedecektir. Devrimci tutuklu ve hükümlülerin cezaevinden alınıp “emniyet”e, yani işkenceye götürülmeleri de artık bu yasayla “yasal güvenceye” kavuşturulmuştur!

Bu azılı gerici yasa, Türkiye çapında, hatta, ülke dışında da geniş ve sert tepkilere yol açtı. Ancak işin ilginç yanı, HP gibi

icazetli partiler, devrimci durum günlerinde “polis yetkileri arttırılmalıdır” diye yırtınan gerici burjuva kesimler de yasaya karşı şiddetli bir muhalefet yürüttüler.

Bunlardan biri olan Nazlı Ilıcak bu tutumun nedenini çok güzel açıklıyor. “Demokrasiyi hançerleyen eller” başlıklı yazısında, bir zamanlar, “anarşinin başını alıp gittiği dönemlerde, düzenin tesisi maksadıyla” kendisinin de polisin yetkilerinin arttırılmasını, örneğin üniversitelere girebilmesini savunduğunu söylüyor. Öte yandan, gene aynı yazısında, Özal'ın “Magna Carta'dan beri hukuk düzenini savunanların yaptığı mücadeletin ortasında akıntıya karşı kürek” çekmekte suçluyor! “Sivil idareyle birlikte rahat tennefüs edilebilecek pencerelerin açılacağı umidi mevcuttur” böyle yasalar çıkararak halkın daha çok üstüne yürümenin “demokrasiyi hançerlemek” olduğunu söylüyor.

Bu kesimlerin, Polis Görev ve Yetki Yasası'nı neden “demokrasiyi hançerlemek” olarak değerlendirdiğini Çağlayan'ın çok veciz bir şekilde açıklıyor:

“Biz Mecelle okuduk. Orada, 'bir

şey zik olursa müttesi olur' derler. Yani sıkıştırırsan patlar.” (*Cumhuriyet*, 17 Haziran 1985)

SODEP ise yasaya “polis yetkileri önlemlerle sosyal barış sağlanamaz” diye karşı çıktı. Ayrıca yasanın “polis toplumdaki sosyal hayatı güçsüz bırakacağını” söyledi.

Bu yasaya burjuva kesimlerin gösterdiği muhalefetin nedeni çok açıktır: Halk korkusu, patlama korkusu.

Bu korku, yasanın asıl “sahibi”nin kim olduğu konusunda da yansıdı. Özal, kulislere, “yasanın çıkmasını bir an önce kışlaya dönmek için askerler istiyor” yollu bir fısıltı yaydı. Evren'e yakın çevreler ise “bizim ilgimiz yok, böyle bir yasanın çıkmasını düşünmedik bile” şeklinde karşı bir fısıltı yaydılar. Böylece, herkes yasanın ayıbını birbirine yıkmaya çalıştı.

Yasa, ANAP içinde de çalkantılara yol açtı. Bir ANAP milletvekili yasaya aklı yatmadığı için tartaklandı. 34 ANAP'lı oylamaya katılmadı, 1 kişi ise çekimser oy kullandı. Tartışmalar sırasında, yasanın çıkmayabileceği korkusuna kapılan ANAP yönetimi, ANAP'lı Orhan Ergü-

der'in sözcülüğüyle şöyle bir böl-yönet taktiğine başvurdu:

“Devlet sırrı diye birşey vardır... Biz burada bahar havasındayken Şark'ta meseleler var... Devlet meselelerinin halli için bu kanunun çıkması lazımdır.”

Bu taktik Türkiye burjuvazisinin çok eski bir taktiğidir. İnönü hükümeti de Takrir-i Sükun Kanunu'nu çıkarırken bu yasanın “Şark meselesine” yönelik olduğunu savunmuş, yasa çıktıktan sonra da hem Kürt halkının, hem Türk halkının üstüne birlikte yürümüştü. Bu iğrenç şöven taktiğe, icazetli partilerin Meclis'te belki pabuç bırakanlar olmuştur ama, Türkiye halkının bu konuda gözü cokktan acılmıştır.

Bunun hoş bir örneği, SİAR'ın *Milliyet* için hazırladığı, “Polise güveniyor muyuz” konulu yuduruk kamuoyu araştırmasının bile, Türkiye’de halkın ancak yüzde 6'sının polise güvendiği sonucuna ulaşmasıdır. Bizce bu oran da yanlış ve Türkiye’de polisler de dahil kimse polise güvenmemektedir.

Bu arada, hayatının ilk muhalefetini gerçekleştirmiş olmaktan büyük bir gurur duyan HP, yasanın iptali için Anayasa

Mahkemesi'ne başvurmaya hazırlanıyor. Bir kesim ise Evren'in vetosunu bekliyor.

Evren veto eder mi, Anayasa Mahkemesi iptal eder mi, yoksa yasa olduğu gibi mi kalır, onu yaşam gösterecek.

Ama açık olan şey, bu yasanın, bugün burjuvazi için hem çok gerekli, hem de çok tehlikeli olduğudur. Gereklidir, çünkü, yılların günahını üstüne taşıyan ordunun, bir an önce, el ayak altından çekilmesi zorunludur. Sıkıyönetimin kaldırılmak istenmesinin, olağanüstü hal ilanından kaçınılmasının nedeni budur. Öte yandan halkın eylemler yükseltmeye başladığı bir dönemde gelişmeleri zapt-ı rapt altına alabilecek güçlere ihtiyaç vardır. Tehlikelidir, çünkü halk yığınlarının gözünde, polis de en az asker kadar nefret edilen bir güçtür. Böylesine yıpranmış bir gücü, olağanüstü yetkilerle donatıp yığınların üstüne salmak ateşin üstüne barutla yürümek demektir. Burjuvazi gerçekten güç durumdadır. Bu çağdışı, sınıf düşmanı, halk düşmanı yasa, sınıf savaşımını körüklemekten, keskinleşmekten başka bir sonuç veremeyecektir.

Güzide Akalan

İŞÇİNİN SESİ

Türkiye'den 4 kitap gönderilerek abone olunabilir. ■ Yazışma adresi: PO Box 407 London, E16 2EA ■ Baskı: Morning Litho Printers Ltd (TU) ■ Gönderilen yazıları yayınlamama ve tersine bir istek belirtilmedikçe düzeltme, ya da kısaltma hakkı yayın kurulundadır. Hiçbir yazı geri gönderilmez.

Fresnes cezaevinden

Değerli Arkadaşlar, Sizlere Fransa'daki Fresnes cezaevinden yazıyorum. Önce, mektubuma yanıt verdiğiniz ve gazetenizi postaladığınız için hem kendi adıma hem de buradaki arkadaşlar adına teşekkür etmek isterim. Bizlere bir parti ilk defa yayın yolladı. Gerçekten çok sevindik. Bizim burada yaşadığımız zorlukları anladığınız, paylaştığınız için sağ olun.

Biraz buradaki durumu anlatayım. Çok sıkı bir hapisane. Hangi suçtan girersen gir, burada mahkumları psikolojik olarak mahvetmek için davranıyorlar. Pencereden pencereye konuşmak, arkadaşlara

birşey vermek kesinlikle yasak. Üstün başın kurallara uygun olacak. Arkadaşlarınla ancak bahçeye çıktığında konuşabilirsin. Burada bahçeler 10 metrelik alanlar. Birçok bahçe var. Buralara küçük guruplar halinde çıkılıyor. Yani aynı bahçeye çıkmıyorsan arkadaşlarınla bırak konuşmayı, selamlaşamıyorsun bile. Pencerede bir tanıdığını görsen ve konuşsan hemen hakkında rapor tutuluyor ve hücreye kapatılıyorsun.

Fresnes hapishanesinin kapasitesinin 2.400 kişi olduğu söyleniyor. Ama şu anda 3.500 kişi var. 8 metrelik odalarda 4'er kişi kalıyor. Ayrıca bir takım bilgiler elde etmek için sorgulamalar yapıyor.

Bu kötü koşullar geçenlerde hapishanede isyan çıkmasına neden oldu. İsyan gene çok sert yöntemlerle bastırıldı. Gaz bombası atıldılar. Bir mahkum bomba atılınca çatıda dengesini kaybetti ve düşerek öldü. Bir kişi ağır yaralandı, bir başkası ise odasında ölü bulundu.

Görüldüğü gibi, burjuvazinin hapishaneleri ileri kapitalist ülkelerde de pek değişik değil. Yakında çıkacağımı umuyorum. Selam eder, mücadelenizde başarılar dilerim.

A.M., Fresnes

Mannheim cezaevinden

Sayın Yoldaşlar, Mannheim cezaevinden bin selam. Burada gazetenizi okuyor, devrimci çalışmalarınızı takip ediyoruz. Herşeyimizle sizlerle yanyanayız. Ucunda ölüm olsa bile devrim savaşımına devam edeceğiz.

Geçtiğimiz günlerde, cezaevi idaresi mahkumlara göstermek üzere, Yılmaz Güney'in Duvar filiminin videosunu almış. Duyunca, seyredeceğiz diye sevindik. Ancak cezaevinde birçok milliyetçi kişi var. Cezaevi yönetimine başvurup filmin gösterilmemesini istemişler. Bir de gözdağı vermişler: Bu film oynatılırsa kavgı çıkar!

Yönetim, sorumluluk almak istemediğinden filmi oynatmaktan vazgeçti. Bunun üzerine bizler filmi görmek istiyoruz diye imza toplamaya başladık. Ama ilerici, devrimci sandığımız birçok kişi imza vermekten kaçındılar. Biz de azınlıkta kaldık. Bu sonuç bizi gerçekten üzdü.

Kalplerimiz sizinle birdir. Yanınızda yer almak için gelecek gün ve saatleri bekliyoruz. Yaşasın devrim, yaşasın onun savaşçıları!

M.Y., Mannheim

Sağnak dolu olalım

Dost Yoldaşlarım, Gazetenizi sürekli alıyorum. Birkez de ben size yazayım istedim.

Türkiye'de işçiler, emekçiler demokratik haklardan yoksun eziliyor. Dernek kurma, sendikalaşma hakkının önüne duvarlar çekilmiş. Fiyatlar almış yürümüş. Halkın sağlığı bozuluyor, sağlık hizmeti diye birşey yok. Bunlar karşısında bir kişi, iki kişi, üç kişi demeyip birleşelim, devleşelim, sağnak, dolu olalım karşısında burjuvazinin.

Sözde kalmış devrimcilik, komünistlik para etmez. Derdi olan yığınların arasında çalışalım. Somut çalışmalarımızla onları kendimize inandıralım. Sosyalist fikirlerimizi yayalım. Somut çıkış yolları gösterelim. İşyerlerinde, derneklerde, fabrikalarda, sendikalarda, belediyelerde vb. aktif çalışalım. Kadınlar arasında çalışalım. Parlak başarılar hemen gelmez. Sabırla, derinlemesine çalışmayla başarıya ulaşılır. Bunu bilerek çalışalım. Öyle çalışalım ki yığınlar bize özen duysun. Onlara örnek olalım. Tek yolun devrim olduğunu yığınlar benimsetelim.

O. Kırac, Hollanda

Türkiye Komünist Partisi
İşçinin Sesi
5(1). Kongre
1985

BELEGELEK

5

YENİ ÇIKTI

Fiyatı: 2.00 Sterlin

İsteme adresi:

PO Box 407 London, E16 2EA

Yaşamak

Yaşamak istiyorum.

Ne bir serseri kurşunla gereksizce yok olup gitmek,

Ne de zorbalanın isteklerini kabullenerek rezilleşmek, Tesadüfen yaşayıp yararsızca ölmek istemiyorum.

Doğduğumdan beri Yaşamın evrensel

gereksinimlerini

düşündüm hep.

Bir gencin evrensel gereği:

Öğrenim görmek, bilim dünyasının kapılarında içeri

girmek,

ilerlemek.

Aynı zamanda tatmak sevgiyi,

sevmek ve sevilmek.

Serbestçe serpilmek, gelişmek kendini

kanıtlayarak.

Hani beyler, binlerce kelime

sarfedenler Tarihi tersine çevirmek

isteyenler

Ne sundunuz insanlığa, ne ektiniz, ne

biçiyorsunuz? Ektiklerinizi biçmiyor musunuz?

R. Ustel, İsviçre

İŞÇİ MİZAHİ

IV. PROGRAM'DAN

İleri demokratik anayasa

Devrim sorunu nasıl demokrasi sorunu ise, demokrasi sorunu da başta devrim sorunudur.

Anayasa, devletin ve siyasal yaşamın örgütleniş biçiminin belgesidir. Demokratik anayasa devrimle *doğrudan* bağlıdır.

Devlet aygıtının örgütlenişinde demokrasi

1. Devlette üstün güç, halkın seçeceği ve her an geri çağırabileceği temsilcilerden oluşan halk meclisinde olacaktır.

2. Yetkin merkezi otorite ve bunun yanında yerel organlara geniş özerklik yaratılacaktır. Bu özerkliği güvence altına alacak maddi kaynak, personel vb. sağlanacaktır.

3. Üst düzeyde devlet görevlileri (yönetim, yargı, eğitim) seçimle göreve gelecekler ve seçmenler bunları her an geri çağırma hakkına sahip olacaklardır.

4. En yüksek memurun aylığı nitelikli işçinin aylığını geçmeyecektir.

5. Mahkemelerde halk temsilcilerinin yer alması, yargılamada jüri sistemi getirilecektir.

6. Ordu dağıtılıp yeni halk ordusu kurulacaktır. Yeni halk ordusunun halktan soyutlanmaması, halkın dışında bir güç olmaması için önlem alınacaktır.

7. Herkesin silah taşıma hakkını yaşama geçirir biçimde halk milisi örgütlenmesi sağlanacaktır. Silah üretimi ve dağıtımı proletaryanın bilgisi ve denetimi altında olacaktır. Ordu cephaneliklerinin tümü işçi kolektiflerinin bekçiliğine devredilecek, fabrika ve işyerlerindeki işçi kolektifleri tahrip gücü yüksek modern silahlara sahip olacaktır.

8. Devletin tüm üye uluslarının özgürce ayrılma ve ayrı devlet kurma hakkı. Devletin üye ulusları zor yoluyla değil, gönüllü anlaşmayla birleştirmesi.

9. Resmi dil kavramı kaldırılacak ve herkese kendi dilinde konuşma, yayın ve eğitim hakkı sağlanacaktır.

10. Ülke bütününe ilgilendiren çok önemli kararlarda halk oyuna başvurulacaktır.

11. Devlet işleyişinde açıklık ilkesi güvence altına alınacaktır.

Siyasal sistemin örgütlenişinde demokrasi

1. Çok partili sistemi kabul. TKP ileri demokratik halk demokrasisinde ve sosyalizmde çeşitli sınıf ve katmanların varlığı ve hatta aynı sınıf içinde farklı yaşayışlar olabileceği nedeniyle çok partili sistemi kabul eder.

2. Çok partili sistemin doğal sonucu olarak:

a) Devrim devletin *demokratik düzenine karşı çıkmayan* tüm partilere serbest çalışma hakkı verilecektir.

b) Her partiye toplumda sağladığı destek oranında basında, televizyonda, radyoda yer sağlanacaktır.

c) Seçimlerde halkın iradesine tam saygı gösterilecektir.

3. Seçim sistemi, tek dereceli seçim, eşit genel oy hakkı (mahpuslar ve silah altındakiler dahil), parti sistemine dayalı nisbi temsil, gizli oylama açık sayım ve her an geri çağırma hakkı ilkelerini içerecektir.

4. Devlet dışı toplumsal örgütlenmelerin gelişmesi için somut özendiriciler geliştirilecektir. Örneğin derneklere devlet yardım edecek, toplantı yeri, yayın olanağı sağlayacaktır.

5. Demokrasi sürekli karar oluştur-

ma demektir. Toplumda her konuda serbest tartışmaya olanak tanımak, azınlık görüşlerin çoğunluk haline gelebilmesinin olanaklarını yaratmak için, belli oranda destek bulmuş her görüş devlet basımevlerinde görüşlerini basma ve yayma hakkı tanınacaktır.

6. Toplumsal ve siyasal yaşamda *açıklık* ilkesi güvence altına alınacaktır.

7. Kişi ve konut dokunulmazlığı, özel yaşamın özelliği güvence altına alınacaktır.

8. Düşünce ve inanç suçu kavramı kaldırılacak, düşünce, söz, basın, toplanma özgürlüğü gibi temel hak ve özgürlükler güvence altına alınacaktır.

9. Ölüm cezası ve insan onuruyla

Genel ekonomik önlemler

1. Yerli ve yabancı bankalar devletleştirilecektir.

2. Tüm yerli ve yabancı tekeller bir sıra içinde devletleştirilecektir.

3. Sigortacılık, toptan ticaret, dış ticaret, madenler ve maden çıkarma endüstrisi, enerji üretim endüstrisi devletleştirilecektir.

4. Tüm haberleşme ve ulaşım devletin elinde adım adım merkezileştirilecektir.

5. Tüm topraklar üzerinde özel mülkiyet kaldırılacak, büyük kapitalist çiftlikler devletçe işletilecek, geri kalan topraklar, tarım emekçisine ve tarım kolektiflerine gereksinimi oranında, kullanım hakkıyla dağıtılacaktır.

bağdaşmayan tüm cezalar kaldırılacak, işkence en ağır biçimde cezalandırılacaktır.

10. Ülke içinde ve dışında gezi ve yerleşme özgürlüğü güvence altına alınacaktır.

11. Kişisel ve kurumsal dinsel inanç ve ibadet özgürlüğü, devletin laikliği güvence altına alınacaktır. Devrim devleti dini kurum ve derneklere, camilere hiçbir parasal, maddi yardım yapmayacaktır. Bu kurumların gelirlerini kendi sorunları olarak çözümlenmelerini öngörür.

12. Halkın egemenliğini yok eden ya da sınırlayan tüm uluslararası antlaşmalar yırtılacak, bu nitelikteki örgütlenmelerden çıkılacaktır.

13. Devrimden sonra işçi sınıfının ve halkın yararına imzalanacak antlaşmaların, girilecek örgütlenmelerin halkın oyuna sunulmasıyla bağlayıcılık kazanması ve belirli aralarla yeniden halk oyuna sunulması, dolayısıyla "gizli" anlaşmaların olmaması sağlanacaktır.

6. Sendikalara, işçi komitelerine işletmelerin tüm çalışmalarını denetleme yetkisi verilecektir.

7. Sendikaların, ekonominin örgütlenmesi ve denetimindeki yetki ve sorumluluklarının giderek artması güvence altına alınacaktır.

8. Önceden belirlenen bir plan içinde devletin elindeki ekonomik işletme ve makinalar arttırılacak ve işlenmeyen topraklar üretime açılacaktır.

9. Yükseldikçe artan oranda gelir vergisi.

10. Miras hakkı sınırlandırılacaktır.

11. Sağlığı elverişsizler ve emekliler dışında herkes için çalışma zorunluluğu konacaktır.

12. Ticari gizlilik kaldırılacaktır.

13. Çek ve kredi kartıyla ödeme yaygınlaştırılacak, özellikle varlıkları için yasal zorunluluk durumuna getirilecektir.

14. Devrim devletin demokratik düzenine başkaldıranların tüm mallarına elkonacaktır.

15. Küçük üreticinin kooperatifleşmesi, özellikle üretim kooperatifleri kurması özendirilecek, küçük üreticiye en uygun koşullarda kredi olanakları hızlı ve yaygın biçimde sağlanacaktır.

16. Önceden belirlenen bir plan içinde tarım ile yapım endüstrisi entegre edilecektir.

Demokrasi savaşımının ve ileri demokratik halk devrimi programının mantığı

Komünist partisi, demokratik savaşım devrim savaşımına *bağımlı* kılar, demokratik hedefleri devrim hedefini akılda tutarak öne sürer.

Siyasal demokrasinin tüm önemli istemlerinin kapitalizm altında kaderi uygulanmamak, ya da eksik uygulanmaktır. Komünistler bu gerçeğin kalkarak demokratik istemleri kapitalist düzenin verebileceği düzey ile sınırlamak yerine bu gerçeği, demokrasi savaşımını devrim hedefine *bağımlı* kılmanın somut tabanı olarak görürler. Demokratik istemleri reformcu değil devrimci biçimde, *burjuva legalitesinin sınırlarını yıkıcı biçimde* öne sürerler. Böylece, yığınları hedefi burjuvaziyi alaşağı edip mülksüzleştirmek olan savaşa gitgide daha kararlı ve geniş olarak çekerler.

İDHD'nin sonucunda uygulanması gereken program İDHD'nin devrimci demokratik dönüşümleridir. Bu program ekonomik-toplumsal-siyasal açılardan ana düşmanın belini kırmada ilk adım, halk sınıflarının devrimci birliğini kurma ve korumada en geniş çerçevede ve sosyalizme ilerlemede dev bir sıçramadır. Siyasal devrim iktidar sorunudur. toplumsal devrim-sosyalizm ise uzun ve tedrici bir süreçtir.

Toplumsal devrimin uzun bir süreç olmasının nedeni, üretim araçları üzerinden özel mülkiyetin bir hamlede kaldırılamamasıdır. Bunu yapabilmek için, varolan üretici güçleri bir hamlede ortak mülkiyeti olanaklı kılan bir düzeye çıkarmak gerekir ki, bu zaman işidir. Proleter devrimi toplumu *yavaş* bir süreçle değiştirecek ve özel mülkiyeti, ortak mülkiyete olanak veren üretim güçleri geliştiği oranda ortadan kaldıracaktır.

Proletarya hegemonyasında gerçekleşecek İDHD en başta demokratik bir anayasayı, demokratik devleti ve böylelikle *dolaylı* yoldan proletaryanın siyasal egemenliğini getirecek, toplumu demokratikleştirecektir.

Devrim devletin, üretim güçlerinin gelişme düzeyinin elverdiği ölçüde giderek genişleyen biçimde özel mülkiyeti kaldıran, emekçilerin yaşam ve çalışma araçlarını sağlama alan önlemleri uygulamaya koymanın aracı olarak kullanılmasa, işçi sınıfının bir işine yaramaz.

Doğal olarak programdaki önlemlerin tümü bir anda uygulanamaz. Ancak her zaman biri ötekine yolu açacaktır. Özel mülkiyete ilk saldırı ardından proletarya daha ileri gitmek, tüm sermayeyi, tüm üretimi ve değişimi, tüm ulaşımı devletin elinde giderek daha fazla yoğunlaştırmak durumunda olacaktır. Bu önlemler adım adım, üretici güçlerin gelişmesi oranında gerçekleştirilecektir.

Böylece, proletarya siyasal üstünlüğünü kullanarak sermayeyi burjuvaziden *derece derece* söküp alacak, tüm üretim araçlarını devletin elinde merkezileştirecek ve üretim güçlerini en hızlı biçimde geliştirecektir. Bu nedenle bu önlemler, ekonomik olarak yetersiz gibi görünür, fakat kavranın gelişimi içinde eski toplum düzenine yeni saldırılar gerektiğinden, üretim biçimini tümüyle devrimcileştirilmede kaçınılmayacak önlemlerdir.

“Her demokratik sorunu ortaya çıkarmada, vurgulamada ve çözüme herkesten önde olmak zorunluluğunu pratikte unutan komünist değildir.”

Türkiye'nin gereksinimi partidir

Elverişli koşullardan, ancak ve ancak tüm ülke çapında merkezi olarak örgütlenmiş, büyük bir enerji ile çalışabilen bir komünist partisi ve onun propaganda ve ajitasyonu ve eylemi ile yararlanılabilir. Yoksa hoşnutsuzluk burjuva kanallara akacaktır. Bu yüzden proletaryaya siyasal savaşında sınıf bakış açısı kazandıran, yürüdü mü yeri göğü sarsan bir komünist partisi gereklidir.

Yalçın Çağlar

Partimizin kongresi “Türkiye'nin gereksinimi parti!” belgisi altında toplandı. Genel Sekreterimiz Veli Dursun yoldaş, kongreyi açış konuşmasında şöyle diyordu:

“1980 Konferansı sırasında ana halka devrimci durumu anlamak, ona göre örgütlenmekti. 1981'deki II. Konferans sırasında ana halka faşizmi anlamak, ona göre çalışmaktı. 1985 Kongre'de ana halka, faşizmin ortadan kalkışını ve ara dönemi anlamak, ona göre örgütlenmek, yeni görevleri belirlemektir. Kongremizin başta gelen görevi bu ana halkayı yakalamaktır.

“Türkiye'nin bir tek şeye gereksinimi var. Savaşkan bir komünist partisi.”

Nesnel ortam ile devrimin utkusu için belirleyici olan siyasal hedefler ve örgütsel görevler birbirine sınıksız bağlıdır. Ne var ki devrimi yapacak olan yığınlar bu bağın bilincinde değildir. Yığınlar kendiliğinden bilinç düzeyinde bu bağı kuramaz. Yığınların bilincinde bu bağı kurmak öncü örgütün görevidir. Örgütün bu görevi yerine getirebilmesi için en başta bilimsel teori ile donanmış olması gerekir. Görüntüler gerçeği, iç bağları, nedensellik ilişkilerini hemen ele verseydi bilime, bilimsel yönetime bir gereksinim kalmazdı. Yığınlara dışarıdan bilinç taşıma zorunluluğu füzuli bir çaba olurdu. Tam da bu nedenle, bilimsel ideolojiye gereken önemi vermediği halde öncü örgüt olmaya sevdalanan pekçok örgüt, eski bir deyimle abesle iştiğal etmektedir.

Çok bilinen bu genel doğruları yinelerken, bilinçli okuyucularımızın “artık sıkılaşmaya başladı” dediklerini duyar gibi oluyoruz. Bizi başışlasınlar. Ancak hoşnutsuzluklarının adresi biz değil, bu çok basit ve çok yinelenmiş gerçekleri bir türlü anlayamayan Türkiye sol hareketidir. Bunu böyle söylemek kimseye “örgüt şövenizmi” gibi gelmesin. Genel doğrulardan bugünün somut verilerine doğru

dikkatimizi yoğunlaştırmaya başladığımız zaman hemen görülecektir ki, Türkiye solu genel olarak derya içinde olup deryanın farkında olmayan balıklardan farksızdır. Marksizm-Leninizme bağlılık sürekli yineliyor ama Marksizm-Leninizmden bugünü anlamak için yararlanabilmek Türkiye solunun ufkuna bile girmiş değildir.

Partimiz Türkiye'nin nesnel ortamını, faşizmin ortadan kalkmış olduğu, yerini otoriter eğilimli gerici bir yönetimin almış olduğu bir ara dönem olarak belirlemişti. Nesnel ortamı böyle değerlendirmenin doğrudan sonucu olarak ana siyasal hedefi demokrasi savaşımı olarak saptamıştı. Ve bu görevin ancak savaşkan bir komünist partisi ile yerine getirilebileceğini söylemişti.

Bugün Türkiye solunda “örgüt önemsizdir” diyecek tek bir örgüt yoktur. Saf bir anarşizm Türkiye'de bugüne kadar maya tutmadı. Elbette ki başta menşevikler olmak üzere özellikle eski legal — yarı-legal akımların belgilerinin üçte birini demokrasi hedefi oluşturuyor. (Üçte ikisini de barış ve toplumsal ilerleme oluşturuyor!) Ancak *İşçinin Sesi*'nden başka faşizm ortadan kalktı diyen bir sol hareket henüz ortada yoktur. Kısacası faşizmin ortadan kalktığı bir ara dönem — demokrasi savaşımı — savaşkan, güçlü bir komünist partisi yaratma arasındaki can alıcı önemdeki bağı gören ve bu bağı yığınların bilincinde de kurmak için savaşan şu anda Türkiye solunda yalnızca TKP-*İşçinin Sesi*'dir.

Türkiye'nin nesnel ortamının faşizmin ortadan kalktığı bir ara dönem olduğunu bundan bir yıl önce söyleyebilmek, basit bir gözlemlerle varılabilecek bir sonuç değildi. Bilimsel bir yaklaşımın tutarlı ve derinlemesine uygulamasıyla gerçekten doğru olarak yakalanabilirdi. TKP-*İşçinin Sesi* bunu başardı. Ne var ki, bugün artık faşizmin olmadığını görmemek için görmezlikten gelmeye çok kararlı olmak gerekir.

Bir benzetme yaparsak, gebeliğin başında kadının gebe olup olmadığını söyleyebilmek için bilime gerek vardır. Yüzeysel bir gözlemlerle bu konuda doğru bir belirleme yapmak olanaklı değildir. Ancak bir süre sonra ve özellikle doğum yaklaşırken, insan soyunun üremesine biraz aşına olan herkes için durum açıktır. Bilimin aracılığına gerek yoktur. Bugün faşizmin ortadan kalkmış olduğunu, nitel bir değişikliğe uğramış olan ortamın yeni oluşumlara gebe olduğunu görmesi için yığınların bilimin aracılığına pek gereksinimi kal-

madı. Sınıf bilinçli işçiler çoktan yetkin bir doğum hekimine — öncü örgütlerine — ulaşabilmeyen telaşı içine girdiler. (Çünkü bilime gereksinim artık o noktada var.) Türkiye'de hâlâ faşizm olduğunu söyleyen sollarımız ise, bebekleri leyleklerin getirdiğini sanan, karnı büyümekte olan kadıncağzın da fazla yemekten şişmanladığını düşünen ama bu arada dünyaya kendini çocuk doktoru olarak tanıtmaktan da geri durmayan tuhaf bir tipe benzemektedir. “Türkiye'de faşizm vardır” değerlendirmeleriyle burjuva siyasetçilerin de, yığın-

ların kendiliğinden hareketinin de gerisinden gelmektedirler. Siyasal ortamdaki değişmeyi çok iyi gören bujuvazinin değişik çıkar guruplarının temsilcileri, bu durumdan kendileri hesabına yararlanabilmek için çoktan kollarını sıvamış durumdadırlar.

Demokrasi ve devrim savaşımı

Nesnel ortamı değerlendirmekte bu kadar geriden gelen “öncü”lerin belirleyici siyasal hedefleri ve görevleri doğru seçmeleri de olanaklı değildir, nitekim

AP ve onun mirasını devralan DYP, öyle görünüyor ki, emekçi halktan çok, resmilerin önemli bir bölümünü peşinden sürüklemeyi başarmış durumdadır.

Doğru yol kime göre doğru yolda olabilir

Emine Engin

Resmilerin Avrupa'daki Türkiye'li için iki yıldır çıkardıkları 15 günlük *Türkiye Postası*, son aylarda akıl almaz bir çizgiye girdi. Bu çizgiyi bir örnekle açıklamak, Türkiye'deki okurlarımıza hem resmilerin bugünkü durumu, hem de Sol Birlik'in içyüzü hakkında bilgi vermek açısından yararlı olacaktır.

Türkiye Postası'ndaki bu çizgi kayması, bir süre önce gazetede yapılan bazı "yenilikler"ın ardından geldi. Gazetenin iç düzeni değişti, köşe yazıları ve yazarlarında değişiklik yapıldı. Aynı sıralarda Sol Birlik kuruldu. Bunların ardından gazetede akıl almaz bir sağ çizgi sırttı. Bugün bu gazete düpedüz burjuva bir çizgidedir. Bu, Sol Birlik'in nasıl bir sol olduğunu ve kiminle birlik hasretiyle yandığını da çok güzel gösteriyor.

Şimdi, *Türkiye Postası*'nin yeni çizgisine vereceğimiz örneğe geçelim. Örnek, *Türkiye Postası*'nin 57. sayısının başyazısıdır. Bu nedenle yazının tümünü veriyoruz:

"Hangi yol?"

"*Türkiye Postası*'nin bu sayısı baskıya verilirken Doğru Yol Partisi'nin kongresi henüz başlamamıştı. Bu yüzden kongrenin gidişatı ve sonuçları hakkında birşey söylemek de DYP kongresi karşısında kayıtsız kalmadığımızı söyleyebiliriz.

"Basın haftalarıdır DYP kongresini tartışıyor. Yer yer mesele genel başkanlığı kim kazanacak meselesiymiş gibi, bu da yalnızca kişiler veya hizipler arasında bir çekişmeymiş gibi gösterilmek isteniyor. Biz DYP kongresine böyle dar açıdan bakmayı doğru bulmuyoruz.

"Büyük sermaye çevrelerinin çıkarlarını temsil eden fakat emekçi halkın da önemli bir bölümünü peşinden sürüklemeyi başarmış olan AP'nin mirasını devralan DYP bir yol ayrımına yaklaşıyor. Ya kuruluşundan beri Evren diktatörlüğüne karşı olduğunu hissettiren, cuntacıların baskılarına boyun eğmeyen bir parti olarak kazandığı kişiliğini koruyacak, ya da gittikçe yıpranan ANAP iktidarına göstermelik bir alternatif arayışlarının dümen suyuna girerek zorbalık rejiminin icazetli partileri arasına katılacak.

"Ancak eğer birinci yol seçilirse partinin ismine uygun bir tutum takınılmış olur ve DYP Türkiye'nin bugün içine düşürüldüğü durumdan kurtarılmasına bir katkıda bulunabilir. Yok eğer ikinci yola girilirse DYP kısa zamanda ANAP'ın geldiği noktaya gelir.

"DYP'nin kaderini belirleyecek olan bu tarihsel kararın verilmesinde kuşkusuz başkanlık seçimi de bir rol oynayacak. Adaylardan Yazar'ın yüklendiği görevin DYP'yi bugünkü rejimle uzlaştırmak olduğunu Mısrı'daki sağır sultan bile duydu. Bu gerçeği 'biz holdinglerin partisi olmayacağız' diyerek Yazar'a karşı çıkan DYP'liler de dile getiriyorlar.

"Önde gelen DYP'liler sık sık 6 Kasım 1983'te yapılmış olan seçimlerin demokratik olmadığını, milli iradeyi yansıtmadığını söylediler, söylüyorlar. *Bu değerlendirmeye tamamen katılıyoruz.* Bu değerlendirmenin mantıklı sonuçlarını birlikte düşünelim:

"6 Kasım seçimleri demokratik değilse, 1982 Kasımında yapılan anayasa referandumu hiç mi hiç demokratik değildi. Eğer demokrasi isteniyorsa ülkeye zorla dayatılan bu anayasanın değiştirilmesi zorunludur.

"Bu anti-demokratik ortamda, milli iradeyi çiğneyerek hükümet eden iktidarlar döneminde yapılan yargılamaların, verilen cezaların adaletle, hukukla bir ilgisi yoktur. Demek ki en kısa zamanda bir genel af çıkarılmalıdır.

"BBC'nin Türkçe yayını geçenlerde DYP kongresine kapatılmış bütün eski partilerin genel başkanlarının (bu arada Doğu Perinçek ve Türkeş'in yanısıra Bülent Ecevit ve Mehmet Ali Aybar'ın da) davet edildiklerini haber verdi. Sadece Mehmet Ali Aybar'ın, Ecevit'in

değil, birçok DYP'linin de faşist teröristlerin başbuğu Türkeş'in yanında iç rahatlığıyla oturacaklarını sanmıyoruz. Yine de bu davette *yeni olanın* Türkeş'in çağrılmasının değil, Ecevit ile Aybar'ın çağrılması olduğunu da unutmamalı.

"Anlaşılan DYP yönetimi diktatörlüğe karşı olan, daha doğrusu diktatörlüğün 'hışmına uğramış olan' güçlerin hiç olmazsa bir bölümüyle birlikte hareketten yana olduğunu göstermek istiyor. Bu anlayışın üzerinde durmak gerekir. Üzerinde durmak gerekir, çünkü bugün gerçekten hiçbir parti tek başına diktatörlüğü aşıp Türkiye'de demokrasiyi kuramaz.

"Evren'in 28 Nisan'da Antalya'da ve 30 Nisan'da Bodrum'da yaptığı konuşmalar demokrasi isteyenlerin önünde kimin, hangi güçlerin dikildiğini bir kere daha ortaya koydu. Milli iradenin egemen olacağı demokratik bir Türkiye'yi içlerine sindiremeyenleri küçümsemek gerek. Bunlar halka dayanmıyorlar, halka güvenmiyorlar. Süngüye, dipçiğe ve herşeyden önce de kölece bağlandıkları Amerikan

emperyalizmine güveniyorlar.

"DYP kongresi diktatörlüğe karşı olan güçlerin, demokratik Türkiye uğruna mücadeleyi en önemli mesele olarak gören yurttaşların birlikte hareketine katkıda bulunduğu ölçüde, diktatörlükle uzlaşma arayışlarının önünü kestiği ölçüde *doğru yolda* ilerlemiş olacaktır."

Bu yazıda, Cindoruk seçilirse DYP'nin doğru yolda olacağı açıkça yazılmış. Cindoruk seçildiğine göre şimdi DYP doğru yoldadır ve "Türkiye'nin bugün içine düşürüldüğü durumdan kurtarılmasına bir katkıda bulunabilir"! Büyük sermaye çevrelerinin çıkarlarını temsil ettiği söylenen bu parti Türkiye'nin kurtarılmasına katkıda bulunabiliyorsa, "doğru yol" ve "kurtarılma" kavramları tam bir burjuva içerikle kullanılıyor demektir. AP ve onun mirasını devralan DYP, emekçi halktan çok, resmilerin önemli bir bölümünü peşinden sürüklemeyi başarmış durumdadır!

Türkiye Postası "milli irade"

kavramını da aynen DYP'ler, SODEP'ler gibi, yani tam bir burjuva içerikle kullanıyor, 6 Kasım seçimlerinin milli iradeyi yansıtmadığına ilişkin değerlendirmeye tamamen katılıyorlar mı? Evet 6 Kasım seçimlerinde burjuva işleyişler açısından bile güdümlülük, çarpıklık, anti-demokratiklik vardır. Ama iş "milli irade"ye gelince, yalnızca 6 Kasım değil, 1969, 1977 vb. gibi eski seçimler de milli iradeyi yansıtmaz. Burjuva düzenindeki seçimlerin milli iradeyi yansıttığı, burjuvazinin görüşüdür. *Türkiye Postası* da bu görüşü paylaşıyor ve "milli iradeyi yansıtan bir seçim" hedefinde DYP ile anlaşılıyor.

Türkiye Postası, DYP'nin "birlikte hareketten yana" tutumlarından çok hoşnuttur. Türkeş'in çağrıldığı DYP kongresine Ecevit ve Aybar'ın da çağrılmasını yeni ve olumlu olarak yorumluyor. Bunu DYP'nin de Sol Birlik'e girebileceğine ilişkin bir işaret sayıyor. Böylece Sol Birlik'in özelemleri açıkça sergilenmiş oluyor.

Evren, milli iradenin egemen olacağı demokratik bir Türkiye'ye karşı, halka dayanmıyor, halka güvenmiyor, süngüye, dipçiğe, Amerikan emperyalizmine güveniyor. Bu tamam ama DYP bunun tam tersi mi? Yani milli iradenin egemen olacağı demokratik bir Türkiye'den yana, halka dayanıyor, güveniyor, süngüye, dipçiğe ve Amerikan emperyalizmine güvenmiyor mu? DYP'yi böyle göstermek ilericilikle bile bağdaşmaz.

Türkiye Postası'na göre hiçbir parti tek başına diktatörlüğü aşıp Türkiye'de demokrasiyi kuramaz. Biz savaşın sonunu kadrolar belirleyecek dediğimiz zaman, artık menşeviklikten bile çıkmış resimler, o zamanlar, yığınlar da yığınlar diye tutturmuşlardı. Biz de onlara demiştik ki, elbette yığınlar ayağa kalkmadan savaş kazanılmaz ama savaşın yolunu, dolayısıyla sonunu belirlemede, bu savaşa kurmaylık etmede kadrolar belirleyecidir. Şimdi demokrasiyi partiler kuracak diyorlar. Nerede kaldı yığınlar?

İşçi sınıfımızın, emekçi halkın Türkiye'de demokrasiyi kurmak için ne DYP'ye, ne SODEP'e ne de bu çizgisiyle Sol Birlik'e ihtiyacı vardır. İhtiyaç demokrasi kavgasını burjuva legalitesine hapsedmeyen, burjuva kuyrukçuluğu yapmayan, kavgayı dolu dizgin yürüten, savaşın yolunu ve sonunu doğru belirleyecek kadrolara sahip olan güçlü bir komünist partisinedir. Türkiye Komünist Partisi — *İşçinin Sesi*'nin 5(1). Kongresi bu ihtiyacı giderme yolunda önemli bir adım oldu. Bilincimiz ve yolumuz aydınlık, yüreğimiz ateş, elimizde silahımız-Partimiz, burjuvazinin ve oportünizmin karşısında savaş meydanlarındayız! Her ikisine de hodri meydan!

İŞÇİNİN SESİ

ÇEK-AL

Bütün ülkelerin
proleterleri birleşin!

Karkerên hemû welatan yekbîn!

5(1). Kongre'nin yolundan
komünist partisiyle silahlan!

Yıl:12, Sayı:285, 24 Haziran 1985

Bugün sol hareketin genel durumunu belirleyen,
bilinçli ya da bilinçsiz, şu ya da bu ölçüde,
şu ya da bu ulusal kılıkta
ama hemen hemen tüm örgütlerin
burjuva kuyrukçuluğu yapmalarıdır.

Bu genel bir hastalıktır. Bunu hastalık diye görmeyenler var.
Bunlar iflah olmaz. Bunu hastalık olarak görebilecek
ve düzeltebilecek olanlar var.

Bugünden düzeltmek kendi ellerindedir.

Onlar bugünden düzeltmezlerse, sessiz öfkesiyle
faşizmi çözmede belirleyici etken olan işçi sınıfımız
alanlara çıktığında, iflah olmazları sergileyip
sol hareketten itecek, düzelmeye yatkın olanları da düzeltecektir.

Sol hareketin durumu

Cemile Çakmak

Bu çek-alda, Türkiye sol hareketinin durumunu yansıtmaya çalışacağız.

Bunu verisel bir biçimde yapabilmek amacıyla, Türkiye sol hareketi içindeki örgütlerin hiçbirini ayırdetmeden, elimize geçen yayınlardan aşağıdaki dökümü hazırladık. Bu dökümde, elimize yayını geçmiş örgütlerin Türkiye'nin bugünkü durumuna ve görevlere ilişkin görüşlerini, bu arada bazılarının bizim durum değerlendirmemize yönelttikleri "eleştiriler" aktarıyoruz. Son aylarda elimize yayını geçmemiş olan örgütleri, yayınları elimize geçmediği için döküme katamadık.

Örgütlerin görüşlerinden sonra, sol hareketin geneline ilişkin bazı noktalara işaret eden, ayrıca dökümde adı geçen bazı örgütlerin konumuna ve çeşitli görüşlerine de kısaca değinen bir değerlendirme yazısı geliyor.

Sol Birlik

Bugün ülkemizde faşist bir diktatörlük var. Bu, emperyalistler ve yerli işbirlikçileri tarafından, halkın mücadelesini bastırmak, onu örgütsüz, silahsız bırakmak ve bu koşullarda emperyalistlerin ve Türkiye tekeli sermayesinin istemlerini kolayca yaşama geçirmek için getirildi. Geçen 4,5 yıl içinde önceden varolduğu kadarıyla demokratik hak ve özgürlükler, kurumlar yok edildi, devlet aygıtı faşistleştirildi, halk ağır baskı altına alındı, açlığa itildi.

Bunun içindir ki şimdi kitlelerin önünde en acil görev faşist rejimi yıkmak, demokrasinin önündeki bu en ciddi engeli ortadan kaldırmaktır. Yığınların politik mücadele alanına çekilmesi, onların enerjisinin seferber edilmesi ve daha ileri hedeflere yöneltilmesi öncelikle bu en geric, en saldırgan düşmanı

yenmeye bağlıdır. Bunu başarmak ise en geniş halk kesimlerini, tüm demokrasi güçlerini, faşizmden zarar gören ve onu istemeyen herkesi bir araya getirmeye, faşizme karşı onların güçlerini birleştirmeye ve eyleme geçirmeye bağlıdır.

(...)

Biz, faşist diktatörlüğü yıkmak için en geniş güçleri bir araya getirmek zorundayız ve bunu ancak onların haklı istemlerine cevap veren bir program üzerinde başarabiliriz. Demokratik Güçbirliği programının bir devrim programı olmadığı açık bir şeydir. Anti-faşist program adına kitlelere bir devrim programı sunmak, daha baştan, anti-faşist güçlerin önemli bir bölümünü birlik çerçevesinin dışında bırakmak olurdu. Çünkü faşizme karşı olan herkes, biz sol partiler gibi düşünmüyor. ...

Onlara, ortaklaşa varmayı önerdiğimiz temel politik hedef şudur: "Faşist

diktatörlüğe son vermek, onun kukla parlamentosunu ve hükümetini dağıtmak ve geniş anti-faşist demokrasi ve barış güçlerinin temsilcilerinden oluşan bir hükümet kurmak".

Açıktır ki bu bir devrim hükümeti önerisi değildir. Ama böyle bir şeyin başarılması ülkenin politik ve toplumsal yaşamında önemli bir değişim olacak ve daha da önemli ve ileri değişikliklere yolu açabilecektir. Bu, her şeyden önce faşizmin iktidardan uzaklaştırılması ve faşist kurumlaşmanın ortadan kaldırılması olacaktır.

Diğer yandan, demokratik güçbirliği programında belirlenmiş olan tüm öteki istemler, yaşama geçirildiği zaman, herbiri ülkenin politik ve toplumsal yaşamında demokrasi güçlerinden, emekçi kitlelerden yana önemli değişimlere yol açacaktır. (Sol Birlik, 1 Haziran 1985, sayı:2, s. 2)

TKP(Resmi)

Büyük sermaye çevrelerinin çıkarlarını temsil eden fakat emekçi halkın da önemli bir bölümünü peşinden sürüklemeyi başarmış olan AP'nin mirasını devralan DYP bir yol ayrımına yaklaşıyor. Ya kuruluşundan beri Evren diktatörlüğüne karşı olduğunu hissettiren, cuntacıların baskılarına boyun eğmeyen bir parti olarak kazandığı kişiliğini koruyacak, ya da gittikçe yıpranan ANAP iktidarına göstermelik bir alternatif arayanların dümen suyuna girerek zorbalık rejiminin icazetli partileri arasına katılacak.

Ancak eğer birinci yol seçilirse partinin ismine uygun bir tutum takınılmış olur ve DYP Türkiye'nin bugün içine düşürüldüğü durumdan kurtarılmasına bir katkıda bulunabilir. Yok eğer ikinci yola girilirse DYP kısa zamanda ANAP'ın geldiği noktaya gelir.

(...)

... Sadece Mehmet Ali Aybar'ın, Ecevit'in değil, birçok DYP'linin de faşist teröristlerin başbuğu Türkeş'in yanında iç rahatlığıyla oturacaklarını sanmıyoruz. Yine de bu davette yeni olanın Türkeş'in çağrılmasının değil, Ecevit ile Aybar'ın çağrılması olduğunu da unutmamalı.

Anlaşılan DYP yönetimi diktatörlüğe karşı olan, daha doğrusu diktatörlüğün "hişmine uğramış olan" güçlerin hiç olmazsa bir bölümüyle birlikte hareketten yana olduğunu göstermek istiyor. Bu anlayışın üzerinde durmak gerekir. Üzerine durmak gerekir, çünkü bugün gerçekten hiçbir parti tek başına diktatörlüğü aşip Türkiye'de demokrasiyi kuramaz.

(...)

DYP kongresi diktatörlüğe karşı olan güçlerin, demokratik Türkiye uğruna mücadeleyi en önemli mesele olarak gören yurttaşların birlikte hareketine katkıda bulunduğu ölçüde diktatörlükle uzlaşma arayanların önünü kestiği ölçüde doğru yolda ilerlemiş olacaktır. (Türkiye Postası, 17 Mayıs 1985, sayı:57, s.1-2)

TSİP

Türkiye'de sol yasadaki, solcular ya hapiste ya sürgünde, ya da yer altına (illegalitye) sürülmüşken, aşırı sağ iktidardadır. Hem K. Evren cuntası ile, hem de T. Özal'ın Partisi ve yönetimiyle iktidardadır. Yani "tehlikeli gidiş" dedikleri şey zaten vakıdır. Türkeş'çi faşistler devletin her kademesinde, TRT'de, parlamentoda, Anavatan Partisi'nde, Özal yönetiminin en tepelerinde her yerde hazır ve nazırlar. Bu ölçüde meşruiyet ve itibara hiç bir devirde sahip olmamışlardır. Gün onların günü. Bunun şaşılacak bir yanı da yok. Çünkü faşizm iktidardadır! (Dayanışma, Mayıs 1985, sayı:34, s.1)

Sonuç olarak 12 Eylül Cuntası önce sola darbe indirerek, işçi sınıfının, aydınların, tüm emekçi halkın siyasal olan ya da olmayan bütün örgütlenmelerine saldırarak, aydınları da sindirip nötralle ederek otoritesini kurmuş ve kurumlaştırmıştır.

Ve ortada herhangi bir özgürlük bırakmadığı içindir ki, kendi dışında ve kendisinin gösterdiği yollar, formüller dışında hiçbir alternatif bulunmadığı kanısını tam bir çaresizlik ve umutsuzluk umacısı halinde kitlelere yaymıştır.

Böyle bir atmosfer yarattığı ve kitleleri teröriste ettiği için, baskıdan bunalan kitlelere zorla anayasasını kabul ettirmiştir. Böyle olduğu içindir ki, bir yıl sonra yığınlar 12 Eylül darbesinin mimarlarından Turgut Özal'a yılana sarılır gibi sarılmışlar, onu Cunta'ya alternatif bir ehven-i şer saymışlardır.

Böylece geniş emekçi katmaların çaresizlik, yılgınlık, çıkışsızlık, korku, umutsuzluk psikozları altında tutsaklaştırılması, zorbalığa karşı suskunlaşması şimdilik sağlanmış durumdadır. (Kitle, Mayıs 1985, sayı:283, s.9, 15)

TKSP

İç ve dış kamuoyu faşist rejimi ve onun kukla hükümetini politik af konusunda zorluyor. Sıkıyönetim, daha bir yıl öncesi, kitleler arasında yükselen af istemlerinin basına yansımaması için sansür koydu. Ama bu yöndeki mücadele durmadı. Sözde muhalefet partileri bu konuda tabandan zorlanıyorlar ve birşeyler demek gereğini duyuyorlar.

Ama faşist rejim kitlelerin sesine aldırıyor. ...

(...)

Faşist rejim, iç ve dış kamuoyunun zorlamasıyla göstermelik bir affı da sahneleyebilir. Bunun da işaretleri var. Ancak bununla esas olarak içerdeki faşist katilleri, MSP'lileri (eğer kaldıysa) bırakmayı amaçlıyorlar. ...

(...)

Politik tutukluların özgürlüğe kavuşması ise en başta halklarımızın mücadelesiyle olacaktır. Politik tutuklulara özgürlük istemini elden bırakmamalıyız. Bunu yığınlara mal etmeli ve dış kamuoyunun desteğini genişletmeliyiz. (Riya Azadi, Nisan-Mayıs 1985 s.1-15)

TKEP

İ.Sesi'nin birliklerle arasının eskiden beri iyi olmadığı biliniyor. O kadar değişik, dünyada bir eşi daha bulunmayan bir siyasettir ki İ. Sesi; hiçbir birlik içinde yer alamaz. Geçmişte FKBDC içinde yer alması da aslında onu içinden ayrıldığı örgüte karşı bir cephe durumuna getirmek amacını taşıyordu. Buna ulaşamayacağını anladığı anda ayrıldı. İçinde

bulduğu süre içinde de çalışmalara olumlu bir katkısı pek olmadı.

İ.Sesi için birlik, devrimin çıkarları doğrultusunda yer alınacak ve savunulacak birşey değil; İ. Sesi'nin çıkarlarına doğrudan hizmet edecek bir araçtır.

İ.Sesi S. Birlik için şöyle diyor:

"Bugün faşizm var demek, bilinçli ya da bilinçsiz burjuva kuyrukçuluğudur, ihanettir. Menşeviklerin 5 partiyle kurdukları sol birlik, işte böyle bilinçli, örgütlü ve birleşik bir ihanet girişimidir." (İ.Sesi, sayı:275)

Yazının yazarı Emine Engin Türkiye solunda kızınca ağzına ve aklına geleni söylemesiyle tanınır. Bu örnekte de öyle, ama yıllardır duya duya bu ifadeleri ciddiye alan da pek kalmadı.

Nereden doğuyor bu suçlama? İ.Sesi faşizm kalkmıştır diyor; S.Birlik demiyor. Bu nedenle de burjuva kuyrukçusu oluyor!

Faşizm sorununu İ. Sesi ile tartışmak gereksiz. Nedeni basit; İ.Sesi için politika birilerinin savunduğunun tersini söylemektir. Bu onun varlık tarzıdır. Eğer TKP halen, "askersel diktatörlük" dese idi, hiç kuşku olmamalı ki İ.Sesi de bugün faşizmin nasıl yerleşip kurumlaştığını savunur ve bunun için kanıtları sıralar olurdu.

Konuya tersinden de bakabiliriz: Faşizm kalkmıştır demek de; bugün asıl yönetimi ellerinde tutan ama bunu gizlemeye çalışan ve biraz kısıtlı da olsa 12 Eylül öncesi demokrasiye dönüldüğüne herkesi inandırmaya çalışan generalere hizmet olmuyor mu? İ. Sesi onların

ekmeğine yağ sürmüyor mu? Teorik olarak evet, ama pratik olarak pek doğru sayılmaz. "Faşizmi çözdükten" sonra çözülmeye başlayan İ.Sesi'nde şu anda sürülecek yağ da yok! (Emek, Mart 1985, sayı:29, s.4, 12)

"... ANAP iktidarının üzerinden bir yıl geçmeden burjuvazi tarafından yeni iktidar alternatifleri aranıyor. Bütün bunlar politik bunalımın ulusal çapta krize doğru derinleşmesinin somut göstergeleridir" şeklindeki tesbitimiz yaşanan şu kısa süre tarafından da doğrulanıyor. Partimizin bu tesbitinin üzerinden henüz dört ay geçmeden Özal Hükümeti iyice pörsüdü. Bu durum Özal Hükümetinin çökmeye yüz tuttuğuna işaret ediyor. Burjuvazi içine girdiği bu çözümsüzlükten kurtulmak için bir çok yolu daha deneyecektir. Ancak burjuvazi hangi çareye başvurursa vursun, 1984 Plenum tesbitlerinde belirtildiği gibi, "gelecekteki burjuva çözüm yönelimi ne olursa olsun köklü ve yapısal olan genel bunalımın bir ulusal krize doğru eğilim göstereceği kaçınılmazdır."

Faşizmin "incir yaprağı" durumunda olan Özal Hükümeti ve onunla birlikte generaller cuntasının da çürümesi, yakın gelecekte siyasi ortamın tahmin edilen den daha fazla kızışmasını gündeme getirebilir.

İşte böylesi bir gelecekle yüzyüze olduğumuz bir ortamda, Sol Birlik'in politik önemi bir kat daha artıyor. Ve Partimiz, böyle bir birliğin oluşumuna katkıda bulunmakla, devrimci demokrasi güçlerinin birliğini sağlama hedefine önemli bir adım atmış bulunuyor. Bundan sonraki görevi bu birliği yaşatmak, daha da geliştirip güçlendirerek, anti-faşist birleşik halk cephesinin kuruluşunu gerçekleştirmek için bütün gücüyle çalışmak olacaktır. (Emek, Mayıs 1985, sayı:30, s.5)

PKK

Kuzey-Batı Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, 21 Mart 1985'te ilan edilen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi (ERNK)'nin kuruluşu ile yeni bir döneme girdi. ...

Partimiz uzun bir süreden beridir bu tarihsel adımı gerçekleştirebilmek için yoğun bir hazırlık sürdürmekteydi. Geçmişte yürütülen teorik çalışma ve ideolojik mücadele sonucu esas hedef olan öncünün kazanılması sorunu çözüme kavuşmuş ve o dönemin temel çalışma biçimi olan propaganda çalışması yerini artık kitle ajitasyonu ve örgütlenme çalışmasına terketmiştir. Öncünün kazanıldığı, hareketin kitleler içinde önemli bir sempati sağladığı, gerekli kadro birikiminin ortaya çıkarıldığı ve belli bir örgütlülük düzeyine ulaştırıldığı, Partinin yeniden inşasının temel taşlarının döşendiği ve kitleleştirilmesi sorununun kendisini dayattığı bugün, yeni mücadele döneminin özellikleri gereği örgütlenme ve mücadelede daha ileri adımların atılabilmesi için Cephe bayrağının açılması zorunlu bir hal almıştır. ...

İçinde bulunduğumuz dönemde gerek ülkedeki koşullar ve gerekse bölgedeki gelişmeler, böyle bir adımın atılması için son derece uygundur. Günümüzde sistemler bölgede çatışma halindedirler. Sosyalist güçler, işçi sınıfı ve ulusal kurtuluş hareketlerinden oluşan ilerici-devrimci cephe her geçen gün gelişip güçlenmektedir. Kapitalist-emperyalist sistem tüm çabalarına rağmen kendi içinde istenilen bütünlüğü sağlamaktan uzaktır. Bölgedeki işbirlikçi yönetimler birçok konuda anlaşamamaktadırlar. Bir de buna İran ve Irak arasında süren savaş ve bölgedeki devrimci halk hareketlerinin gelişimi eklenince, ulusal kurtuluş mücadelesine yeni boyutlar kazandırmak için dış koşulların son derece olumlu olduğu açıkça gözlenmektedir. Yine Kürdistan'ın diğer parçalarında şu ya da bu oranda bir mücadelenin sürdürüldüğü bilinmektedir. Kuzey-Batı Kürdistan'da, 12 Eylül askeri-faşist darbesinin gerçekleştirilmesinden sonra yö-

Değerlendirme

Yukarıda da görüleceği gibi Türkiye sol hareketinin ezici çoğunluğu, hatta *Sosyalist İşçi* dışında hepsi bugünkü rejime faşist demektir. Baştan beri rejimi faşist diye nitelemeyen, bugün de faşist demeyerek doğruya yeterince yaklaşmış olmayan *Sosyalist İşçi*'yi dışarıda tutarsak, faşist diyenler arasında iki kesim vardır.

Biri, emperyalist ülkelerdeki gibi bir burjuva demokrasisi olmayan tüm rejimlere faşist diyenlerdir. Bunların açık, kapalı, klasik, sömürge tipi, parlamenter faşizm gibi ayrımları vardır. Açığı gidip kapalı gelebilir ama faşizm kalkmaz, sürekli. Bu tür hareketler 12 Eylül öncesinde de Türkiye'de faşizm var diyorlardı. Şimdi bunların faşizm çözüldü gitti demelerini zaten bekleyemeyiz.

İkinci kesim, sürekli faşizm teorisine sahip çıkmayanlardır. Türkiye'de devlet biçiminde ve hele ki siyasal ortamda bunca değişiklik olmuştur. Bu kesimdekilerin, faşizmin çözüldüğüne çoktan görüp söylemeleri gerekirdi, ama söylemiyorlar.

Kanımızca bunun iki nedeni var. Bazı hareketler, kafa karışıklığı içinde durumu kavrayamıyorlar ve doğru değerlendirme yapamıyorlar, faşist rejim teranesine yapışıp gidiyorlar. Bazıları ise faşist diyerek gerçeği bilinçli çarpıtmaktan belli taktik çıkarlar bekledikleri için bile bile faşist rejim teranesini sürdürüyorlar.

Bu iki tür harekete şunları örnek gösterebiliriz. Birincisine örnek *Kıvılcım* gazetesidir. İkincisine örnek de TKEP'in yayın organı *Emek* ve menşeviklerdir.

Kıvılcım, *İşçinin Sesi*'ni 1980 öncesinde devrimci durum var demekle, devrim çağrısı yapmakla "suçluyor". Buna yeni birşey söylemeye gerek yok, menşevik ihanete karşı o tarihlerde gazetemizde çıkmış yazıları okusalar yeter. Bizim o zamanki tutumumuza küçük burjuva radikalizmi demek, menşeviklerle aynı küçük burjuva reformist, oportünist özü taşımak, Leninizmi hiç anlayamamış olmak demektir.

Kıvılcım bizim darbe öncesindeki tutumumuzu anlayamadığı gibi darbe sonrasındakini de anlayamamış. Darbeden hemen sonra "halkın silahını bırakma" belgisi son bir kavga çağrısıydı. Ama devrimci durum bastırıldı, durum değişti, biz de yeni duruma uygun değerlendirmeler yaptık. Bu değerlendirmelerle ilgili olarak "tanklarla gelen devrimle gidecektir" belgisi atıldı. Bu belge propaganda belgisiydi ve değerlendirmeler okunursa anlaşılacağı gibi, daha o zamandan "gitmelidir" anlamını taşıyordu. Durum değişmeye, belgilerin propagandadan öte anlam taşıyabileceği bir ortam yaklaşmaya başlayınca belge, baştan beri yaklaşmaya başlayınca belge, "tanklarla gelenler devrimle gitmelidir" diye değiştirildi.

Bunları söyleyince, bizim tutumumuzla TKEP'in tutumu arasında uzak yakın bir benzerlik olmadığı anlaşılır. TKEP 12 Eylül sonrasında da sürekli devrimci durum olduğunu iddia etti, şimdi ise devrimci durumun ulusal çapta bunalıma doğru ilerlediğini söylüyor.

Faşizmin çözülüşü konusuna gelince, *Kıvılcım* burada da görüşlerimizi doğru yansıtmıyor. Burjuvazinin iç çelişkilerine bel bağlamadığımız gibi, faşizmi çözen, burjuvazinin çelişkilerini kızıştıran temel etkenin başta işçi sınıfı olmak üzere, emekçilerdeki kızgınlık, hoşnutsuzluk olduğunu açıkça yazdık. "Ara dönemde demokrasi savaşını yükseltme" konusunda ise hiçbir yanlışlık olmadığı gibi, bugünün doğru siyasal tutumunun özeti- dir.

Kıvılcım, bizim yayınlarımızı düzgün okumadan, ne dediğimizi öğrenmeden bizi eleştiriyor. Herhalde Marksizm-Leninizme tavrı da aynıdır. Marksizm-Leninizmi doğru dürüst anlamadan "Marksist-Leninist" değerlendirmeler yapmaya kalkışıyor. Böyle olunca da Türkiye'de olan bitenleri düzgün yorumlayamıyor. Demokrasi kavgasını yük-

seltmek taktik olarak sağa savrulmak diye anlaşılıyorsa, burada, faşizm var mı yok mu anlayamayacak kadar yoğun bir kafa karışıklığı söz konusudur. Sık sık "proleter" sözcüğünü etmek, faşizmin çözüldüğü olduğunu, bugün demokrasi kavgasının canalıcı önemini vb. kavramaya yetmiyor.

Şimdi öteki örneklere geçelim.

TKEP'in yayın organından aktardığımız ve "bu ne samimiyet" dedirten bir üslupla bizi "eleştiren" bölüm gerçekte TKEP'in ve Sol Birlik'in, genel olarak siyasete, özel olarak faşizm var mı yok mu sorusuna ilkesiz, "taktik" yaklaşımını sergiliyor. *Emek*'in *İşçinin Sesi*'ne

atfettiği, menşeviklerin dediğinin tersini söyleme mantığının bizimle bir ilgisi yoktur ama TKEP'in ve Sol Birlik'in, gerçeklere, doğrulara göre değil, başka ölçütlerle karar aldıklarını yansıtır.

Nitekim *Emek*'e göre bir ülkede gerçekten faşizm var mı yok mu, bu hiç önemli değildir. Kimileri var diyebilir, kimileri yok diyebilir. Sorun hangisini söylemenin daha büyük çıkar sağlayacağı, dolayısıyla "taktik" bir sorundur. Konuya o yandan da yaklaşılabilir, bu yandan da... Biz Sol Birlik faşizm var diyor diye neden bu kadar sert suçlamalar yapıyoruz ki?

Soruna böyle bir mantıkla yananlar

belki anlayamazlar ama ülkede gerçek durumun doğru belirlenmesi devrimci savaşımın başarısı açısından önemlidir. Bunun önemini, taktik yaklaşıma sahip olanların anlayabilecekleri bir örnekle göstermeye çalışalım. Cephe ortaklarından TSİP'in yayın organı *Kitle*'nin 282. sayısında şöyle denmiş: "Sol Birlik yaşayan bir organizma olduğunu kanıtlamakla ve faşizmin sultasından kurtulmanın yollarını arayan milyonlara önderlik etmekle yükümlüdür. O bu misyonunu yerine getirdiği ölçüde diğer sol güçlerin cazibe merkezi olacak, faşizme karşı olan herkesi etrafına toplamak imkanına kavuşacaktır." (*Kitle*, sayı:282, s.15)

Eğer faşizm yoksa, Sol Birlik'in yukarıda tanımlanan ikili misyonunun bir ayağı kalkıyor. Faşizm olmadığı için, Sol Birlik'in faşizmden kurtarma misyonu da yok oluyor. Geriye öteki misyonu, yani "yaşayan bir organizma olduğunu kanıtlamak" kalıyor. TKEP de herhalde bu çırpınışla Sol Birlik'e girdi.

Zira, *Sol Birlik* gazetesinde Sol Birlik'in devrimi hedeflemediği açıkça yazılıyor. TKEP'in *Emek* gazetesinde ise siyasal bunalımın ulusal çapta krize yükselmekte olduğu belirtiliyor. Böylesine "devrimci" bir ortamda, TKEP neden devrimi amaçlamayan bir cepheye girmiş? Bu sorunun yanıtı, TKEP'in yaptıklarının tutarlı, doğru, gerçeğe dayalı nedenleri olmayışı, başka kaygularla hareket edişidir.

Başka kaygularla hareket edildiği, faşizm var deyip, böylece çeşitli burjuva muhalefet partilerini anti-faşist güç kategorisine sokup, "herkesi" etrafına toplamak amacının olduğu Sol Birlik'in başka üyelerinin tutumlarından da bellidir.

Örneğin menşeviklerin taktik gerekçelerle faşizmi varsaydıkları artık kendi yayınlarından bile anlaşılır oldu. Bir yandan faşizmin olmadığını, "faşizm var" taktiğini sürdürmenin, hem ülke, hem parti içi koşullar açısından giderek güçleştiğini görüyorlar. Parti içinde faşizmin olmadığını söyleyenler vardır. Öte yandan "faşizme karşı" Sol Birlik'i kurdular, tüm ortakları faşizmden konuşurken, birden faşizm gitti diyemiyorlar. Bu nedenle fazla gürültü koparmadan, sinsice taktik değiştiriyorlar.

Atılım'ın bazı sayılarında "faşist" sözüne raslanmaz oldu. "Faşist diktatörlük", yerini giderek "diktatörlük", ya da "Evren-Özal diktatörlüğü" gibi terimlere bırakıyor. *Türkiye Postası*'nda ise "faşist diktatörlük" terimi uzunca bir zamandır pek kullanılmıyor.

İşin garibi, faşizmi unutturma çabasında oldukları halde, etraflarına toplamak için yapıp tutuştukları DYP gibi "anti-faşist" güçleri (!) hiç unutmuyorlar ve unutturmuyorlar. Tam tersine asil dikkatleri o noktada yoğunlaşmıştır.

Türkiye Postası'nda DYP kongresine ilişkin çıkan yazı, Cindoruk seçilirse DYP'nin doğru yolda sayılacağını açıkça söylüyor. Üstelik aynı yazıda "faşizm" sözcüğü bile geçmiyor. Yani "faşizm var" taktiğimizi değiştirsek de, yine kuyrukçuluk yapacağız diyorlar. Gazetemizde önceden faşizm var demenin bilinçli ya da bilinçsiz kuyrukçuluk olduğunu yazmıştık. Bir sürü hareket bilinçsiz bir konuma düşüyor ama menşevikler faşizm var da, yok da deseler bilinçli kuyrukçulardır.

Zaten bugün sol hareketin genel durumunu belirleyen, bilinçli ya da bilinçsiz, şu ya da bu ölçüde, şu ya da bu ulusal kılıkta ama *Sosyalist İşçi* de dahil hemen hemen tüm örgütlerin burjuva kuyrukçuluğu yapmalarıdır. Bu genel bir hastalıktır. Bunu hastalık diye görmeyenler var. Bunlar iflah olmaz. Bunu hastalık olarak görebilecek ve düzeltilecek olanlar var. Bugünden düzeltmek kendi ellerindedir. Onlar bugünden düzeltmezlerse, sessiz öfkesiyle faşizmi çözmeye belirleyici etken olan işçi sınıfımız alanlara çıktığında, iflah olmazları sergileyip sol hareketten itecek, düzeltmeye yatkın olanları da düzeltmektedir.

Muhalefetin sokağa dökülmesinden korkan burjuvazi demokrasi havarisi kesiliyor.

Korku dağları bekliyor

Selam Yoldaşlar, Sizlere, son günlerde yaşadığımız siyasal durumla ilgili gözlemlerimi aktarmak istiyorum.

DYP kongresinde, "bir bilen" diye adlandırılan Demirel'in desteklediği Cindoruk genel başkanlığa getirildi. Tersine olsa yani Yazar getirilse, siyasal havanın "parçalı bulutlu" gidişi bir süre daha, daha kolay sürdürülebilirdi. Ama icazet kaybetti ve parti yönetimine, cuntayla uzlaşıyor görünmekten şiddetle kaçınan Demirel ekibi getirildi.

Bugün DYP'nin izlemekte olduğu siyaset, alışlagelmiş AP siyasetinden farklıdır. Artık eskisi gibi, "şu memleketin haline bakın" dendiğinde "ne olmuş memleketin haline" demiyorlar. Tersine öylesine bir demokrasi havarisi kesildiler ki, sosyal-demokratları bile yaya bırakıyorlar.

Evren'in törenlerde, TV'de yaptığı konuşmalar sırasındaki görünümü de çok ilginçtir. Artık eskisi gibi kendine güvenli, astığı astık bir insan değil. Elleri

titreyen, yıpranmış, çökmüş bir görünüşü var. Konuşması da değişti. Artık emirler yağdıramıyor. "Şunu şöyle yapalım, şunu yapmayalım yoksa öcüler pusuda bekliyor" gibisinden şeyler söylüyor.

Çok açıktır ki, artık ara dönemin herşeyi sallanmaktadır. Örneğin parlamentonun yapısı. Burada Arıkan'ın başlattığı karşı koyuşlar ilginçtir. Arıkan milletvekilliğini kaybetmeden DYP'li olabilirse, yani milletvekillerinin parti değiştirmeme yasağı deli-

nirse seçimsiz bir parlamento değişikliğinin yolu açılmış olacak.

Bir de Ankara'da SODEP'in düzenlediği "Demokrasi ve gençlik" konulu bir panele değinmek istiyorum. Bu panelde SODEP yöneticileri gençliğin demokratik hakları konusunda bir sürü vaatlerde bulundular. Ancak panele katılan bilinçsiz unsurların bile desteğini kazanmayı beceremediler. Artık bu gün en bilinçsiz gençlerin bile "yaşasın kardeşçe hayat" vb. sözlere karnı tok. Boş gevezelik-

lerle sorunlara gerçekten sahip çıkan, somut öneriler getirenleri güzelce ayırdedebiliyorlar.

Şurası çok açık ki burjuvazi halk muhalefetinden, bu yavaştan eyleme geçmeye başlayan muhalefetin sokağa dökülmesinden alabildiğine korkuyor. Halkımızın kim ve ne olduğunu çok yakından bildiği Demirel'in, cuntanın uslu muhalefeti SODEP'in böyle birden demokrasi havarisi kesilivermelerinin tek nedeni bu korkudur.

Hasan Kıvrıkcık, Ankara

Burjuvazi tüm çabalarına karşın "devrim tehlikesi"ni bir türlü uzaklaştırıyor.

Bugün burjuvazinin tüm taktiklerini devrim korkusuyla birleştiriyor

Değerli yoldaşlar, Ankara'da 5 Nisan günü Dedeman otelinde Odalar Birliği'nin düzenlediği bir seminer yapıldı. Uzun zamandan beri basından da izlediğimiz gibi, Odalar Birliği Özal hükümetinin izlediği ekonomik siyasete karşı çıkıyor. Bu seminerin bence en önemli yanı, işadamları arasındaki huzursuzluğun üst düzeylere çıkmış olduğunu göstermesiydi.

Bundan pek uzun sayılmayacak bir süre önce, 24 Ocak kararlarının şaşkınlığını yapan burjuvazi bugün genel olarak huzursuz. Çünkü 12 Eylül faşist darbesi de ekonomik-toplumsal bunalımı çözemedi. Ülkeye güvenli bir ortam getiremedi.

Seminerde söz alan sanayiciler, profesörler vb. ekonomik

siyaseti ana olarak şu dört noktada eleştiriyordu:

Birincisi, Özal'ın planına göre, Türkiye'nin dış ödemeler dengesindeki açık ihracat gelirleriyle kapanacaktı. Beklenen olmadığı gibi, şeker gibi eskiden beri ihraç edilen birçok üründe de ithalata yöneliş oldu.

İkincisi, yıllardır gelmesini bekledikleri yabancı sermaye gene gelmedi. Çünkü Türkiye'den birçok açıdan daha avantajlı durumda olan ülkeler var. Özal'ın Japonya gezisinde hiç utanmadan, Türkiye'de işgücünün çok ucuz olduğunu söylemesi boşuna değildir.

Üçüncüsü, işadamları artık kararnamelerle yönetilmek istemiyor. İş hayatını düzenleyen, kağıt üstünde kalmayan, zırt pırt değiştirilmeyen yasalara ihtiyaç

duyuyor. Geçici kararnamelerle yönetilmek, belirsizlik ortamı sermaye için hiç cazip değil.

Dördüncü nokta, üçüncüye benzer bir şekilde, işadamlarının, ekonominin durmadan değişen "hükümet siyasetleriyle" değil "devlet siyasetiyle" yönetilmesini istemeleri.

Geçtiğimiz dönemde, ekonominin birçok alanında süper kârlar elde edildi. Firmaların bilançoları bu süper kârları göstermiyor. Hasır çelik üreten bir sanayici, geçtiğimiz dönemde elde ettikleri yüksek kârları çok güzel ifade etti. "Kâr çıldırdı" dedi. Gene bu sanayici, bu kadar yüksek kârlara karşın neden huzursuz olduklarını da şöyle anlattı: Babaları, "kâr çıldırdığında çok dikkatli olmak gerektiğini" söylemiş!

Görüldüğü gibi, burjuvazi bugün yalnızca en yüksek kâr peşinde koşmuyor. İşadamları aynı zamanda bu kârlılığın devamını sağlayacak garantili, güvenli bir ortamın sağlanmasını istiyor.

Bir sanayici, toplumsal eşitsizliğin vardığı noktanın, yığınlardaki hoşnutsuzluğun bu süper kârları tehdit ettiğini açıkça söyledi.

Burjuvazi bu kadar hükümet değiştirdi, faşizme başvurdu ama "devrim tehlikesi"ni bir türlü ufuktan uzaklaştıramadı. Artık burjuvazi ürktüyor. Belki çok tatlı kârlar elde ediyor ama burjuvazi geleceğinden endişeli. Burjuvazi korkuyor. Korkusunu boşa çıkarmayalım.

Aysel Yılmaz, Ankara

Gazetemiz kafamızın açılmasını sağladı

Yoldaşlar, Örgütümüze vurulan bir darbe sonucu uzun bir süredir bağlarımız kopmuştu. Biz bu yıllar içinde, kendi çabalarımızla, mücadeleyi elimizden geldiğince sürdürmeye çalıştık. Bugün yayın organımız *İşçinin Sesi*'ne kavuşmuş bulunuyoruz.

Bağımızın kopuk olduğu süreçte, ülkenin siyasal koşullarındaki değişimi hissediyor ancak tam bir değerlendirme yapamıyorduk. Şimdi, ülkenin içinde bulunduğu siyasal ortamı berrak bir şekilde görebiliyoruz. Bunu da gazetemiz *İşçinin Sesi*'ne borçluyuz.

Tüm yoldaşlara yürekten selamlarımızla.

F.Y., ...

Devrime zafere ulaşacağız

Değerli Yoldaşlar, Uzun bir süreden beri, devrimci mücadeleden uzak, içimizdeki devrimci inançla yaşadık. Şimdi, çok daha canlı yürüteceğimiz mücadelemize yön veren gazetemiz *İşçinin Sesi* elimize geçti. Ne zamandır özlediğimiz sıcak ilişkiler kuruldu. Örgütümüzün, devrimci inancımızın bizi devrime, zafere ulaştıracağına inanıyoruz.

...dan Bir İşçi

Örgütümüze yeniden kavuşmanın coşkusuyla merhaba

Değerli Yoldaşlar, Mektubuma başlarken devrimci selamlarımı sunar, çalışmalarınızda başarılar dilerim.

Yoldaşlar, uzun bir süreden ilişkilerimiz kesilmişti. Bu süreçte örgütlü yapımızı bozmamaya, örgütlü çalışmaya gayret ettik. Merkez yayın organımız imdadımıza yetişti. Yetişmeseydi dağılma olabilirdi. Bu "dağılma" sözünü yoldaşlarımız devrimci mücadeleyi bırakabilirdi anlamında kullanmıyorum. Tek başımıza da kalsak devrimci mücadelemizi sürdüreceğimizden eminim. Dağılma olabilirdi derken, örgütlü çalışmamız süremeyebilirdi demek istiyorum.

Bugün ülkemizde yeni bir dönem açılıyor. Kolları sıvayıp örgütümüzü güçlendirmek, yığınlarla kaynaşmak görevi önümüzde duruyor. Örgütümüze yeniden kavuşmanın coşkusuyla yeni görevleri omuzlayacağız.

I.A., ...

15-16 Haziran günlerinde Londra'da bir gençlik festivali düzenlendi. Londra'da yayınlanan bir gazete olan *Islington Gazette*, festivale 8 bin kişinin katıldığını yazdı. Adı Gençlik Festivali'ydi ama festival 7'den 70'e her yaştan, çeşitli uluslardan insanların katıldığı, kaynaştığı bir festival oldu.

Londra'daki Gençlik Festivali büyük bir halklar festivaline dönüştü

15-16 Haziran günlerinde Londra'da bir Gençlik Festivali düzenlendi. Adı gençlik festivaliydi ama festival 7'den 70'e Türkiyeli, Kıbrıslı, İngiliz, her yaştan insanın katıldığı büyük bir halk festivaline dönüştü.

Festivalin ilk gününde spor karşılaşmaları yapıldı. 100m erkekler, 100m kadınlar, 200m erkekler, 200m kadınlar ve maraton koşularının yapıldığı yarışmalar büyük ilgi topladı. Katılımın yüksek olduğu ve oldukça çekişmeli geçen yarışmalar sonunda ilk 3'e giren koşuculara Arsenal Spor Klubü'nden bir yetkili eliyle madalyalar ve çeşitli armağanlar verildi.

Newington Green Park'ta düzenlenen festivalin ikinci gününde sporun yanısıra müzik, folklor, kukla gösterileri ve çeşitli yarışmalar yapıldı. Ayrıca hediyelik eşya, dergi, kitap satışları da düzenlenmişti.

Festival için geleneksel yemekler de hazırlanmıştı. Bu yemekler arasında en ilgi çeken bir kadın işçinin festival boyunca yufka açıp, saça pişirdiği çöreklerdi. En uzun kuyruk ise şiş kebab yapılan mangalın önünde oluştu.

İkinci günün spor karşılaşmalarının en ilginç bölümü yağlı güreşlerdi. Şampiyonaya sekiz pehlivan katıldı. İyice yağlandıktan sonra el-ense çekerek kapıştılar. Oldukça çekişmeli geçen güreşlerden sonra finale, geçen yılki festivalimizin şampiyonu ile beş yıl arka arkaya Kıbrıs şampiyonu olmuş bir pehlivan kaldı. Büyük tezahüratlar arasında yapılan final güreşlerinin sonunda Kıbrıslı pehlivan arkadaş bu yılın şampiyon pehlivanı ilan edildi.

Festivalin spor bölümünde de bir karateci arkadaşın gösterilerini izledik.

Tavla ve satranç turnuvaları

da oldukça çekişmeli geçti. Satranç karşılaşmalarının yapıldığı çadırda bir kişi aynı anda turnuvaya katılan bütün satranç oyuncularına karşı oynadı. 24'ünü yendi ancak 25. rakibi karşısında yenildi.

Londra İşçi Birliği'nin yıl içinde düzenlediği çeşitli etkinliklerle ilgili bir fotoğraf sergisi ile gençlik sergisi de ilgi toplayan köşeler oldu.

Ayrıca çeşitli eğlenceli yarışmalar da düzenlenmişti: Eller arkadan bağlı olarak yoğurt, elma yeme yarışmaları, çuval yarışı, yumurtayla koşu yarışı vb.

Festivalin müzik bölümünde yerli-yabancı çeşitli müzik toplulukları vardı. Bunların arasında LİB Korosu'nun gösterisi hayli ilgi topladı. Bir Alman yoldaş, Türkçe, İngilizce ve Yunanca şarkılar okudu. Sanatçı Saliha San'dan ise türküler dinledik. Yabancı topluluklar da şunlardı:

Mayville Steelband Gurubu, Mayville Müzik Projesi, İmira Dansçıları ve Steve Marshall, Alpha Waves Gurubu ve Hindistanlı bir kadın sanatçı olan Raj.

Festivalin düzenlendiği Newington Green parkının bir köşesi çocuklar için hazırlanmıştı. Burada palyaçolar çeşitli gösteriler yaptılar. Ayrıca atlı karınca ile çocukların üzerinde zıpladıkları büyük şişme yatak festival süresince çocukların ayrılmadıkları bir köşe oldu. Festivalimize konuk olarak katılan bir kukla tiyatrosu da çocukların büyük ilgisini çekti.

Festivale katılanlarla yaptığımız konuşmalardan, bu yılki festivalin gelenlerin büyük çoğunluğunun geçen yılki festivale de katıldıklarını, bu yılki festivali sabırsızlıkla beklemiş olduklarını anladık ve bu festivallerin bir gelenek haline getirilip her yıl düzenlenmesi istemlerini belirledik.

Hazırlık çalışmalarının başından festivalin sonuna kadar sistemli ve disiplinli çalışma yürütüldü. Bunun çok hoş bir örneği festivalin bitiminde parkın temizlenmesinin örgütlenmesiydi. Binlerce kişinin sabahtan akşama kadar kaldığı parkta, festival sonrasında yerde bir çöp tanesi bile kalmamıştı. Park bekçileri, geçen yılki festival sırasında, sonunda parkın temizliğinin kendilerine kalacağından ötürü çok korktuklarını ancak sonunda parkı hiç beklemedikleri gibi, pırıl pırıl bulduklarını anlattılar. Bu yılki festivalde ise artık bizim çalışma şeklimizi bildiklerinden içlerinin rahat olduğunu belirttiler.

Birçok renkli, güzel anılarıyla beraber bir festivali daha geride bıraktık. Londra'daki Türkiyeli ve Kıbrıslılar da önümüzdeki yıl düzenlenecek festivali beklemeye şimdiden başladılar.

Başak Uludağ, Londra

DKP Gençlik Örgütü'nün festivaline katıldık

Değerli Yoldaşlar, Frankfurt'ta geçtiğimiz günlerde, Alman Komünist Partisi (DKP) Gençlik Örgütü'nün düzenlediği, iki gün süren bir festival yapıldı. Festivalde müzik, eğlence, yemek ve yayın satışları vardı. Festival öncesinde, yayın masası açma başvurusuz reddedildi.

Festival günü yayınlarımızı alıp festivalin yapıldığı yere gittik. Menşevikler bir yayın masası açmışlardı. Masada *Türkiye Postası* ve "Almanya'da nasıl yaşanır" türünden birkaç yayının dışında bol bol yemek vardı.

Festival, geçen yıllarla karşılaştırıldığında donuktu, katılım azdı. Ortalıkta sessiz sedasız

dolaşan genç insanlar, sanki enerji dolu ruhlarını boğan şeyin ne olduğunu arayıp bulmaya çalışıyorlardı.

Aramızda yayınlarımızı paylaşıp, yayın satışına başladık. Tahmin edeceğimiz gibi, yayın sattığımızı, insanlarla konuşduğumuzu gören menşevikler "en devrimci görevlerini" yerine getirmekte gecikmediler. Görevlilere, paşaya kelle yetiştirir gibi, bizi gammazladılar. Görevliler gelinceye kadar 50'ye yakın *İşçinin Sesi* ve *Türkei Spiegel* sattık.

Görevliler hissimle üzerimize geldiler, bir tanesi bir yoldaşın elindeki *Türkei Spiegel*'i alıp yırttı. Bu davranışa sert bir tepki gösterdik. Tartışmaya başladık.

Bizimle tartışmaya girmek istemediklerini, festival alanını terkmemizi istediler. Bu arada etrafımızda kalabalık toplandı. Herkes merak edip yayınlarımızı satın almaya çalışıyordu.

Festival alanından çıktık, yayınlarımızı giriş kapısının önünde satmaya başladık. Yayın satışını gece geç saatlere kadar sürdürdük. Ayrıca bağış da topladık.

Ertesi gün, bir önceki günden çok daha kalabalık bir grup halinde festivalin giriş kapısına vardık. Bir grup yoldaşımız ise içeri girip DKP bölge sorumlusunu buldular ve bir gün önceki olayı ve daha önce yayın masası açma isteğimizin reddedildiğini anlat-

tılar. DKP sorumlusu olaya çok üzülüğünü söylemiş ve yoldaşlarımızı Frankfurt sorumlusuna götürmüştü. Frankfurt sorumlusu yayın masası açmak isteyen Türkiyeli örgütler hakkında, menşeviklerin hakim olduğu Halkevi'ne sorup karar verdiklerini anlatmış. Ve bir gün önce yırtılan yayınların parasını ödeyeceklerini bildirmiş. Daha sonra yoldaşlarımızı festival sorumlularının bulunduğu karavana götürmüştü. Karavanda yayınlarımızı yırtan sorumlu da varmış. Yoldaşları dinledikten sonra, menşeviklerin "bunlar Maocu" diye bizi şikayet ettiklerini söylemiş. Yoldaşlarımız, Maocu olsaydık da yayınlarımızı yırtma-

manız, bizi dinlemeniz gerekirdi demişler. DKP'nin Frankfurt sorumlusu yoldaşlarımızı bürosuna davet etmiş. Partimiz hakkında uzun uzun konuşmuşlar. Ayrılırken olaydan duyduğu üzüntüyü yinelemiş ve yırtılan yayınların parasını mutlaka ödeyeceklerini söylemiş.

Gördüğümüz gibi yoldaşlar menşeviklerin oyunu ters tepti. Bu olay DKP'lilerle iyi ilişkiler kurmamıza yol açtığı gibi, festivalde, bu kez *izinli* olarak yayın satmamızı da sağladı. O gece yine geç saatlere kadar yayın sattık, birçok genç DKP'liyle ve Türkiyelilerle ilişki kurduk. Ne diyelim, sağ olsun menşevikler!

N.S., Frankfurt

İrlanda'da Türkiye Demokratik Hakları Savunma Komitesi kuruldu

Türkiye Demokratik Hakları Savunma Komitesi'nden (TDHSK) bir delegasyon, 11 Haziran günü, İrlanda sendikalarının davetlisi olarak Dublin'e gitti. Davet, İrlanda'da TDHSK'nin bir şubesini kurma amacıyla yapılmıştı.

TDHSK delegasyonu Dublin'de bulunduğu sürece iktidardaki koalisyon ortaklarından İrlanda İşçi Partisi'nin Genel Sekreteri Colm O'Brian, İrlanda İşçi Sendikaları Konfederasyonu Genel Sekreteri Donald Nevin ve İrlanda Dışişleri Bakanlığı temsilcileriyle ayrı ayrı görüşmeler yaptı.

Dublin'de TDHSK İrlanda

Şubesi'nin kurulması dolayısıyla bir toplantı düzenlendi. Şubenin çalışmalarını yürütecek girişimci kurulun oluşturulduğu bu toplantıya kalabalık bir dinleyici kitlesi katıldı. İrlandalı dinleyiciler yapılan konuşmaları büyük bir ilgiyle izlediler ve delegasyonu soru yağmuruna tuttular. Toplantı, hem şubenin kuruluşu, hem de İrlandalı ilericilere Türkiye'deki durumu anlatmak açısından çok başarılı ve yararlı bir toplantı oldu.

1980 faşist darbesinin arkasından kurulan birçok dayanışma örgütünün bugün içinde girdiği hareketsizlik karşısında TDHSK'nin

son bir buçuk yıl içinde Fransa ve ABD-Şikago şubelerinden sonra İrlanda şubesini de açması çok anlamlıdır. Bunun nedeni yalnızca TDHSK'nin çok enerjik bir çalışma yürütüyor olmasıyla — ki böyle çalışıyorlar — açıklanamaz. TDHSK'nin gerilemek bir yana durmadan ilerliyor olmasının asıl nedeni, TDHSK'nin Türkiye'deki ortamı doğru değerlendirmesi ve bu temelde çalışmalarını yürütmesidir.

TDHSK, uzun bir süredir, Türkiye'de faşizmin çözülmüş, ancak demokrasinin de gelmemiş olduğu, bir ara dönem yaşadığını savunuyor. Bugün

Türkiye'de olmayan faşizme var diyerek, Avrupa kamuoyunun Türkiye'deki demokrasi savaşımına destek olması sağlanamaz. Türkiye'deki demokrasi savaşımına destek olacak kesim koyun değildir ve faşizmin ne olduğunu oldukça iyi bilmektedir. İşçilerin büyük sınırlamalarla da olsa grev yaptığı, parlamento dışı partilerin yerel seçimlere katıldığı, Evren'in veto ettiği yasa tasarılarını parlamentonun yeniden kabul edip yasalaştırdığı ve üstüne üstlük on binlerce kişinin katıldığı mitinglerin yapıldığı Türkiye'de faşizmin varlığından söz edersen, bu onlara "yelkenli

"bir denizaltı" kadar garip gelmektedir. Sollarımızın inatçı gibi yapıştığı "faşizm var" görüşü, gerçeğe ters düşüğü için, Türkiye'deki demokrasi savaşımını Batı kamuoyunun desteğinden yoksun bırakma, en azından bu desteği zayıflatma tehlikesi de taşımaktadır. Türkiye'deki otoriter eğilimli, gerici rejimin işini kolaylaştırmaktadır.

Türkiye'de faşizm vardır diyenler, bu görüşü savunan dayanışma örgütlerinin daralması, hareketsizleşmesi karşısında TDHSK'nin serpilip gelişmesinden de ders çıkarmalıdır.

Y.Ç., Londra

Menşeviklerin "19 Mayıs Şenliği"nde gençlere 19 Mayıs'ı kutlayanların işçi sınıfını arkadan vurduğunu anlattık.

Menşevikler kupayı kaptırdılar!

Yoldaşlar, Frankfurt'ta çalışmalarımız yoğun bir şekilde sürüyor. Size, bize pek renkli ve eğlenceli gelen bir eylemimizi anlatmak istiyorum.

Her yıl olduğu gibi menşevikler bu yıl da 19 Mayıs'ı bir şenlikle kutladılar. Biz haberi duyar duymaz harekete geçtik. Önce şenlikte neler yapılacağını öğrendik. Ve ne yapacağımızı kararlaştırmak için toplandık. Şenlik yerine gitmeyi ve oraya gelen gençlere bu konudaki fikirlerimizi anlatmayı ayrıca yayın satmayı kararlaştırdık. Şenlikte bir de futbol turnuvası yapılacaktı ve menşevikler bir yıldan beri Gençler Birliği takımıyla bu turnuvaya hazırlanıyordu. Uluslararası Gençlik Derneği'nden, aynı zamanda FİB üyesi olan genç bir yoldaş turnuvaya uluslararası takımla katılmayı önerdi. Bu takımda yoldaşlarımızın yanısıra, Tunuslu, Cezayirli vb. arkadaşlar da bulunuyor.

18 Mayıs Cumartesi günü gurur halinde 19 Mayıs'ın kutlandığı parka gittik. Kurallar çekildi ve hangi takımın hangi

Menşeviklerin Türk bayraklı masasından bir görünüm.

takımla oynayacağı tesbit edildi. Size biraz menşeviklerin şenlik yerini anlatmaya çalışayım. Merkezi bir yerde bir masa, üstünde dağıtılacak kupalar ve masadan sarkan bir Türk bayrağı ve "19 Mayıs Gençlik ve Spor Bayramı"nı kutlayan flamalar! Ayrıca, ekleyeyim, berbat bir organizasyon! Menşevikler bir yıldır hazır-

ladıkları Gençler Birliği'ne o kadar güveniyorlardı ki, 250DM ödeyip 60cm boyunda bir şampiyonluk kupası almışlardı. Şimdi turnuvaya geri dönelim. Alelacele bir araya getirdiğimiz uluslararası takım karşılaştığı rakiplerini üst üste yenmeye başladı. Bunun üzerine menşevikler uyanmaya başladılar

ama çok geç olmuştu. Bizim takım menşeviklerin ünlü Gençler Birliği'ni de yenince yüzlerini bir görmeliydiniz. Derken uluslararası takım finale kaldı ve final maçında menşeviklerin tüm karşı tezahüratına karşın çok iyi bir oyun çıkardı. Karşılaşma çok sert geçti. Oyuncularımızdan birine kafa atıldı. Arkadaşı hastaneye

göndermek zorunda kaldık. Bütün bunlara karşın uluslararası takım rakibini yendi ve menşevik yöneticinin elinden koca kupayı aldı.

Şenlik boyunca yayın sattık, katılan gençlerle konuştuk, onlara 19 Mayıs'ı kutlamanın işçi sınıfını arkadan vurma anlamına geldiğini anlattık. Menşevikler gün boyunca yayın satışını engellemeye çalıştılar. Bize, sanki tasası bize düşmüş gibi, "biz bile satmıyoruz" dediler. Sonra, bizim her zaman konsolosluk önünde *İşçinin Sesi* sattığımızı unutup, "burada konsolosluktan adamlar olabilir" dediler. Ama biz gazete de sattık, propagandamızı da yaptık.

Akşam ise, bir eğlenceyle takımdaki futbolcularla birlikte zaferi kutladık.

Uluslararası takımın ulusçulara karşı kazandığı zaferin simgesi olan kupa, şimdi gençlik derneğinde duruyor. Ama küçük bir farkla. Üstündeki "19 Mayıs Şenliği" yazısından "9" rakamını sildik. Kupayı "1 Mayıs Şenliği" kupası yaptık. Dostça selamlar.

N.S. Frankfurt

Türkiye'de faşizmin çözülmüş ama devrimci örgütlerin bunu hâlâ inkar ediyor olması devrimciler arasında sorunlar yaratıyor.

Hamburg'da çalışmalarımız hızlanıyor

Değerli yoldaşlar, Hamburg'da düzenlenen Yabancılar Haftası dolayısıyla son günlerimiz, her zaman olduğundan daha yoğun geçti, geçiyor. Yabancılar haftası nedeniyle düzenlenen birkaç toplantıya katıldık. *İşçinin Sesi*'ni ve *Türkei Spiegel*'i düzenli satıyoruz.

Yoldaşlar, Hamburg'da, bir Alman demokratın sözleriyle, devrimci örgütlerde, şimdiye dek görülmemiş bir durgunluk, "yorgunluk", siyasetten kaçış var. Örneğin *Devrimci İşçi*'nin Hamburg taraftarları Eşek adlı bir örgütte toplanıyor. Bu örgütte telefon ettiğinizde, "buyrun Eşek" diyorlar!

Geçenlerde Terzi Fikri olarak bilinen Fikri Sönmez'in ölümünün ardından *Devrimci İşçi* yandaşlarının düzenlediği bir toplantıya gittik. Beş Alman

konuşmacı, "Fatsa davası ve bugünkü durum" konulu konuşmalar yaptılar. "Fatsa'dan bir devrimci" olarak tanıtılan bir kişi de Türkçe konuşma yaptı. Konuşmasında işkence, polis saldırısı, terör, devrimcilerin dağlara kaçması vb. ifadelerle kısaca "Fatsa'yı anlattı". Halkın devrimcilerle birlikte yol, su, kanalizasyon yapıp sokakları nasıl düzene koyduğunu, halkın ürünlerini nasıl aracısız pazarlayabildiğini, bunun ne denli önemli olduğunu vb. anlattı. Yani anlayacağınız Fatsa kanalizasyon, sokak düzenleme, ürün pazarlama çerçevesine indirgen-di. Fatsa'yı kendileri böyle kavıyorlarsa yüceltmeleri için bir neden yok! Fatsa, Türkiye'deki devrimci savaşımın önemli bir noktasıdır. Olumlu-olumsuz ders alınması gerekli birçok yönü

var. Ancak *Devrimci İşçi* Fatsa'yı bir yandan Paris Komünü gibi yüceltiyor, bir yandan da "kanalizasyonda imece"ye indirgeyerek ulaşılmış olanı da karikatürleştiriyor.

Toplantının bir diğer ilginç yanı da, *Devrimci İşçi*'nin İstiklal Marşı'nı "ilerleten" (!) bir "buluş"uydu. Duvara Fikri Sönmez'in anısına şu pankartı asmışlardı: "Korkma SÖNMEZ bu şafaklarda yüzen al sancak!" İstiklal Marşı'nı böylece devrimci içeriğe (!) kavuşturdular ama yiğit devrimci Fikri Sönmez'in kemikleri de daha soğumadan sızladı. Menşevikler "Atatürk'ü Anma, Gençlik ve Spor Bayramı"nı kutluyor, Dev-Yolcular da İstiklal Marşı'nı ilerletiyorlar! Küçük burjuva dereleler nasıl da aynı denize dökülüyor!

Son günlerde katıldığımız diğer bir eylem de, PKK'nın Avukat H. Yıldırım için düzenlediği çeşitli eylemlerden biri olan bir yürüyüşü. Hiçbir devrimci örgüt, İsveç hükümeti tarafından kısa bir süre için de olsa tutuklanan Hüseyin Yıldırım için dayanışma göstermedi. Sessiz kaldılar. Biz ise, yürüyüşte HTİB flamasını açtık, örgütümüzü temsil ettik. HTİB adına dayanışmamızı belirten kısa bir konuşma da yapıldı. Yürüyüşte 160 kadar insan vardı.

Yoldaşlar, Türkiye'de faşizmin çözülmüş ama devrimci örgütlerin bunu hâlâ inkar ediyor olması devrimciler arasında sorunlar yaratıyor.

Bugün Türkiye'de gören gözlerin yüreğini hoplatan, "amma da hızlı geliyor" dedirten pırl pırl bir gelişme var. Ancak,

faşizmin ortadan kalkmış olmasına karşın sınıfın henüz sokakları ve alanları zapteden eylemler koymaması, güce, parlıtya tapan küçük burjuva kesimlerde sorunlar yaratıyor, kötümserlik azıtıyor. Sıkıntılı bir bekleyiş, birşeyin adını koyamama eğilimi her yerde seziliyor. *Devrimci İşçi* yandaşları artık faşizm dememeyi tercih edip "cunta" diyorlar. Yayınları genel bir ilgisizlik var. Yaygın bir yılginlık, siyasetten kaçış eğilimi gözleniyor. Bu genel eğilim karşısında Avrupa örgütlerimizin çok uyanık davranması gerekmektedir. Biz Hamburg'da parti ve yığın çalışmalarını yoğunlaştırmak üzere kolları sıvadık. Çalışmalarımızdan, çalışmalarımızın sonuçlarından sizleri daha sık haberdar etmek üzere devrimci selamlar.

Biröl Rasgele, Hamburg

Sovyetler'de ilginç gelişmeler

SBKP Genel Sekreterliğine getirilişinin 100. gününden bir gün önce. Gorbaçov yoldaş Moskova'da, bilimsel ve teknolojik gelişmenin sorunlarıyla ilgili bir toplantıda Sovyet ekonomisinin durumunu çok sert bir dille eleştiren bir konuşma yaptı.

Gorbaçov yoldaş bu konuşmasında, Politbüro'nun, "alışılmadık dışında" olarak değerlendirilen bir kararını da açıkladı: SBKP Politbürosu hazırlanan 5 yıllık kalkınma planı taslağını ve 2000 yılına kadar uzanan bir dönemi kapsayan uzun vadeli planı ciddi bir şekilde eleştirmiş ve geri çevirmişti.

Konuşmasında, özellikle tarım makineleri, inşaat malzemeleri, demir-çelik, enerji ve petrokimya endüstrisinden sorumlu bakanları eleştiren Gorbaçov yoldaş, "sorunların hiçbirini yarına ertelenebilecek sorunlar değildir" dedi.

Sovyet ekonomisindeki sorunların, bugüne 1970 başlarında yapılması gereken reformların başarılmayışi nedeniyle miras kaldığını söyleyen Gorbaçov yoldaş, durumu düzeltmek için "keskin bir dönüş" yapmak gerektiğini vurguladı.

Gorbaçov yoldaş, Sovyet ekonomisindeki sorunların, emperyalizme karşı durabilmek için yüksek savunma harcamalarına gereksinim duyulmasından kaynaklandığı fikrini kabul etmekle birlikte "sorun içtedir" dedi ve bu durum "her birimizden yoğun düşünce, azimli çalışma, sınırsız konsantrasyon ve organizasyon istemektedir" dedi.

Gorbaçov yoldaş acil olarak üstüne gidilmesi gereken sorunların başlıcaları olarak şunları sıraladı: Üretim verimliliğinin

arttırılması, ürünlerin, özellikle tüketim mallarının kalitesinin yükseltilmesi, israfın önlenmesi, planlama ve yönetimde bilim adamlarının yer almasının sağlanması ve kadro fazlasının bulunduğu bakanlıklarda kesin budamaya gidilmesini vb. sıraladı.

Gorbaçov yoldaş, sosyalist ekonominin en önemli temellerinden biri olan merkezi planlama ve denetimin süreceğini vurguladı. Ancak bunun yanı sıra Andropof yoldaşın da sü-

rekli yinediği gibi, desantralizasyon, inisiyatif ve özendiricilerin önemini dile getirdi.

Ana fikirleriyle kısaca aktarmaya çalıştığımız bu konuşmanın tümü, televizyonda ve Pravda'da yayınlandı. Ayrıca Batı'da da geniş yankılar uyardı.

Görüldüğü gibi Gorbaçov yoldaş, yakın geçmişte ve bugün uygulanan ekonomik siyaseti sert bir dille eleştirmekte ve "keskin bir dönüş" yapmanın acilliğini vurgulamaktadır. Men-

şeviklerimiz, kendileriyle tutarlı olmak istiyorlarsa, artık, SBKP Genel Sekreterliğine bir "anti-Sovyetik" in getirildiğini söylemek zorundadırlar!

Sovyetler Birliği'nde son günlerin bir başka gelişmesi de Andropof yoldaşın hayatını anlatan bir filmdir. 15 Haziran günü televizyonda yayınlanan, daha sonra da sinemalarda gösterilmeye başlanan film, Andropof yoldaşı, KGB Başkanlığı, SBKP Genel Sekreterliği gibi büyük görevleri başaran bir yönetici olmasının yanı sıra özel yaşamıyla da ele alıyor. Volga'daki öğrencilik yıllarından başlayan filmde, Andropof yoldaşın karısı, onun kendisi için yazdığı şiirleri okuyor, oğlu da onun nasıl bir insan, baba olduğunu anlatıyor.

Gorbaçov yoldaşın gerek yukarıda verdiğimiz önemli konuşması ve gerekse Andropof yoldaşla ilgili film, Gorbaçov yoldaşın Andropof yoldaşın başlattığı yoldan enerjiyle yürümeye kararlı olduğunu gösteriyor. Sorunları cesaretle, açıkça ortaya koymak, kararlılıkla üstlerine yürümek, onları yenebilmenin ön koşuludur.

Seçkin Engin

Gorbaçov yoldaş işçilerle konuşuyor

Güney Afrika burjuvazisinin reformlarla düzeni kurtarma çabası boşunadır.

Devrimci halk, reformları devrim savaşımının yan ürünü olarak toplayarak iktidara yürüyor.

Umut değil gerçek olsun

Candan Selek

Güney Afrika fokur fokur kaymıyor. Yaşanan devrimci durum giderek daha da derinleşiyor. Ne yığınlar uygulanan ağır terör, ne de savaşımı yumuşatmak için yapılan reformlar halkın savaşımını durduramıyor. Güney Afrika halkı devrim için savaşıyor.

Bilindiği gibi 21 Mart 1985'de Sharville katliamının 25. yıldönümünde yapılan gösterilerde halka ateş açılmış ve 19 kişi öldürülmüştü. O günden bu yana geçen üç ay içinde öldürülenlerin sayısı 150'yi buluyor.

16 Haziran 1985, 1976 Soweto Ayaklanması'nın 9. yıldönümüydü. O gün büyük olayların olacağı bekleniyordu. Nitekim ANC bir dizi eylem düzenledi ve 16 Haziran'da ulusal çapta bir Danışma Konferansı'nın yapılacağını bildirdi. 16 yıldır ilk defa yapılan bu konferansın, ırkçı rejimi iyice işlemez ve yönetemez hale getirmenin ve ayaklanma taktiklerini geliştirmenin yollarını gözden geçireceği bildirildi.

Tüm bu hazırlıklar ve gerçekleşen bir dizi eylem ırkçı rejimi telaşlandırdı. 14 Haziran'da kuzey komşu Bostwana'nın başkenti Gaborone'de ANC'li militanların yaşadığı evlere baskınlar yapıldı. İçlerinde 6 yaşında bir çocuğun da bulunduğu 15 kişi yataklarında makinalı tüfeklerle taranarak öldürüldü.

Bostwana baskını, Güney Afrika'nın başka ülkelere komando birlikleri göndererek yaptığı ilk operasyon değildir. Ocak 1981'den beri Lesotho ve Mozambik'te de ANC'lilere birçok saldırılar dü-

zenledi. Ancak Gaborone hükümeti, bütün zorlamalara rağmen, Güney Afrika'yla ANC'ye karşı bir anlaşma imzalamayı reddetmiştir. Son baskın, Bostwana'nın izni ve isteği dışında gerçekleştirilen bir baskındır.

Botswana başkanı büyük tepkilere yol açtı ve halkın savaşımını biletti. 16 Haziran'da yine on binlerce Güney Afrikalı Soweto Ayaklanması'nı anma gösterilerine katıldı. Polis halkın üzerine gözyaşartıcı bombalarla saldırdı. Ancak protestolar 17 Haziran'da da sürdü ve polisle halk arasında çıkan çatışmalarda biri polis olmak üzere 3 kişi öldü.

Güney Afrika'da gelişen olaylar, işlerin daha da kızışacağını gösteriyor, devrimin yakınlığını müjdeliyor. Köleciliği kapitalizm altında hortlatan Güney Afrika yönetiminin halka dayattığı koşullar öylesine ağır, eşitsizlikler öylesine derin ki bu ülkede devrimci durumun gelgeç bir uğrak olmadığı açıkça görülüyor.

Örneğin siyahlara ayrılmış on "özel yerleşim bölgesi"nden biri olan Qwa Qwa'da, fabrika işçilerine haftalık ücret olarak 5,5, hatta bazı yerlerde 3 pound veriliyor. Bu miktar sendikali işçilerin aldığı asgari ücretin beşte birinden de düşüktür. Bir karşılaştırma yapabilmek için, aynı yerde çalışan, örneğin bir beyaz menajerin ayda 1.200 pound ücret aldığını belirtelim. Bu verileri aldığımız İngiltere'nin en gerici gazetelerinden biri olarak bilinen *The Observer* şöyle bir yorum yapmış: "Bu, siyah işçiler, beyaz patronlarının haftalıklarını sağlamak için çalı-

şıyorlar demektir." (*The Observer*, 9 Haziran 1985). Ayrıca Güney Afrika'nın yüzde 13'ünü oluşturan bu "özel yerleşim bölgeleri"nde yaşayan siyahların hiçbir sendikal ve siyasal hakkı yok.

Cezaevi koşullarına da şöyle bir bakalım: İçinde ortalama 90 kişinin kaldığı hücrelerin genişliği 28 metrekare. Bu, üç kişiye bir metrekare düşüyor demektir. Ayrıca bu hücrelerin bir köşesinde yine 90 kişinin kullandığı açık bir tuvalet var. (*Guardian*, 6 Haziran 1985).

Tüm bu koşullar altında Güney Afrika'nın ezilen halkı ve işçi sınıfı artık sadece yaşam kavgası vermiyor. Yaşam kavgasını devrim kavgasına, iktidar kavgasına bağlıyor. Ve bu kavga öylesine güçlü ilerliyor ki, ırkçı rejim izlediği sopa siyasetinin yanı sıra zorunlu olarak havuç siyasetine de başvurmak zorunda kalıyor. Birçok geri adımlar atıyor, reformlar yapmak zorunda kalıyor.

Öyle ki artık olaylardan polis suçlu bulunur oldu! 21 Mart 1985 günü 19 kişinin ölümüne yol açan olaylar üstüne açılan davayla ilgili olarak 116 sayfalık bir rapor yayınlandı. Rapor'da polisin davranışı yersiz ve uygunsuz bulunuyor, polis açısından "ciddi bir disiplin eksikliği" olarak nitelendiriliyor.

Amaçları açıktır. Yapılan insanlık dışı uygulamaların tüm sorumluluğunu polis teşkilatına yıkmak ve birkaç kişiyi cezalandırarak rejimi aklamak.

Polisi suçlu bulabilmek için artık eski dosyaları da karıştırmaya başladılar. 1983'de yeni yerleşim bölgelerine gönderilmek istenirken öldürülen dört

çocuklu bir siyah halk liderinin ailesine 19.000 poundluk para yardımı yaptılar ve olayda polisin haksız olduğunu, yasalara aykırı iş yaptığını açıkladılar.

Ayrıca, bugüne kadar ırkçı rejimin temel dayanaklarından biri olan "siyahlara ait özel yerleşim bölgeleri" uygulamasını da değiştirmeye hazırlanıyorlar. Botha'nın Ulusal Partisi'nin yayınladığı bir broşürde, "özel yerleşim bölgeleri" siyasetinin büyük bir hata olduğu, ırk sorunun bu yöntemle çözülemeyeceği belirtiliyor. Ayrıca, bu uygulamanın halkın savaşımıyla artık anlamsızlaştığını, geçerliliğini yitirdiğini anlamış bulunuyorlar. Ve aldıkları yenilgiyi büyük bir açıklıkla dile getiriyorlar. (*Guardian*, Haziran 1985).

Rejim dış dünyada da soyutlanıyor

Botha rejiminin attığı tüm bu geri adımlar ne içeride, ne de dışarıda ırkçı rejime karşı tepkiyi azaltmıyor. Bugün dünya kapitalist sisteminin en zayıf halkalarından biri haline gelen Güney Afrika'nın sistemden kopmaması için dünya burjuvazisi de "reformist" bir siyaset izlemeye başladı. Rejimin eski sadık dostları, en acı sözleri söylemeye başladılar.

ABD Senatosu'ndan 16'ya 1 ve Meclisi'nden ise 295'e karşı 127 oyla geçen ambargo kararı, Güney Afrika hükümetini hem ekonomik hem de siyasal açıdan kötü bir şekilde köşeye sıkıştırdı. Reagan veto etmezse, bu karar Güney Afrika için 15 milyar dolarlık Amerikan yatırımları-

nın durması anlamına gelecek.

Ayrıca Fransa Başbakanı Fabius da, İnsan Hakları Konferansı'nda, eğer Güney Afrika devletinin ırkçı yapısına en geç iki yıl içinde son verilmezse Fransa'nın da benzer uygulamalara gideceğini açıkladı.

Güney Afrika burjuvazisi zor durumdadır. Reformlarla düzeni kurtarma çabası boşunadır. Devrimci halk, reformları devrim savaşımının birer yan ürünü olarak toplayarak iktidara yürüyor. Ülkede çok önemli bir güce sahip olan Güney Afrika Komünist Partisi, devrim için savaşarak, bugün rejimi geri çekilmek zorunda bıraktıklarını açıklıyor ve şöyle diyor:

"Bu geri çekilmeyi bir bozguna dönüştürmeliyiz. Ülkemizin siyah işçileri daha şimdiden büyük kahramanlık örnekleri verdiler. Önümüzdeki dönemde devlet-tekeli kapitalizmine karşı özgürlük ve sosyalizm için kapsamlı saldırısını yoğunlaştırırken, ülkemizin bütün halkı, işçi sınıfına bel bağlayacaktır. Zafere ya da geç ulaşacağız ama bunun daha geç olacağına daha er olması için gereken bütün güce sahibiz. Günün çağrısı:

"Birleş! Seferber ol! Haydi özgürlük ve sosyalizm için saldırıya!" (*İşçinin Sesi*, sayı:283, s.14).

Öyle görülüyor ki, bugün Güney Afrika'da hem nesnel hem de öznel koşullar devrimi müjdeliyor.

Güney Afrika'da gerçekleşecek bir devrim, dünya devriminin gidişini etkileyecek çok önemli bir halka olacaktır. Selam olsun Güney Afrika'da devrim için savaşan yiğitlere!

15-16 Haziran Türkiye işçi sınıfı tarihinde Sabah Yıldızı gibi parlayan bir ışıktır.

15-16 Haziran'ın ışığında

Türkiye işçi sınıfı 15-16 Haziran ayaklanmasının 15. yıldönümünü coşkuyla, onun gösterdiği yoldan, yeniden ileri atılma isteğiyle kutluyor.

15 yıl sonra dönüp 15-16 Haziran ayaklanmasına şöyle bir baktığımızda, Türkiye işçi sınıfının bilinç düzeyinin o günlerden bu yana ne kadar büyük bir hızla yükselmiş olduğunu anlarız. Bugün, o günleri yaşamamış bir genç, 15-16 Haziran'la ilgili fotoğraflara baksa, işçilerin Türk bayraklarıyla yürüdüğünü görecek. Gene 15-16 Haziran'ın ana istemi grev ve toplu sözleşme hakkına dokunulmamasıdır. Yolları askeri birlikler tarafından kesilen işçiler, o günlerin "moda belgisi" "işçi-ordu elele" diye bağırıyorlardı.

Ama içeriği, hem bugünlere, hem de dünya işçi sınıfının o gün ulaşmış olduğu düzeye göre çok geri olan 15-16 Haziran, bütün bunlara rağmen, Türkiye işçi sınıfı tarihinde Sabah Yıldızı gibi parlayan bir ışıktır. Onun parıltısını ne Türk bayrakları, ne geri istemler öne sürülmüş olması gölgeleyemez.

15-16 Haziran, işçilerin kendiliğinden ayaklanmasıdır ve 1971 öncesi devrimci kabarışın ulaştığı en yüksek noktadır. 15-16 Haziran, işçilerin kendiliğinden bilinciyle, oportünist önderlik altında yapabileceklerinden çok

daha devrimci çıkışlar gerçekleştirebileceklerinin bir örneğidir. Evet 15-16 Haziran'da "işçi-ordu elele" diye bağırıldı ama, askerler yolu kesmeyi sürdürüp ordu birliklerinin üstüne yürü-

yen, tankların üstüne tırmanıp barikatları aşan, gene o belgiyi bağırarak işçilerdi. 15-16 Haziran'da işçi sınıfının devrimci enerjisi, henüz sosyal-demokrat, oportünist sınıf barışçılarınca boğulmamış, geri çekilme psiko-

lojisi aşılammış olduğu için işçiler katıksız enerjileriyle, sel olup akabildiler. Sonuç, istemleri doğrultusunda elde ettikleri, belki geçici amaparlak bir zafer oldu.

Bu sayfada bastığımız 15-16 Haziran'da çekilmiş aşağıdaki fotoğraf, gazetemizde dördüncü kez yer alıyor. Beşinci, altıncı, onuncu kez de basarsak şaşırmayın. Çünkü bu fotoğraf, 15-16 Haziran'ın simgesidir. Birkaç işçi, ellerinde çıplak sopalar, büyük bir devrimci enerjiyle, onlarca askeri bir köşeye sıkıştırmışlardır.

Türkiye işçi sınıfı 15-16 Haziran'dan bu yana çokşeyler yaşadı. Kahraman kızıl çıkışlar gerçekleştirdi. Savaşta, geçici zaferler kazandı, yenildi. Sosyal-demokrasiiyi, oportünizmi tanıdı. Ülkede, açık yığınsal eylemlere doğru yeni bir gidişin başladığı bu günlerde şanlı 15-16 Haziran ayaklanmasının derslerini yeniden hatırlamak çok önemlidir. 15-16 Haziran'ın proleter yöntemlerini kızıl bir içerikle doldurup burjuvazinin üstüne yürüyeceğimiz günler uzak değildir.

Beyza Füsün

"Bana vuracak mısın?" sorusunun yanıtı vurmak olunca işçiler katıksız enerjileriyle sel olup aktılar.

